

מבט אל הנצח

סיפורו של אדם על החיים לאחר המוות
סיפורו של איאן מק'קורמק.

כפי שסופר על ידי

ג'ני שארקי

הוצאה לאור מאת

KRATOS PUBLISHER

(קרטוס פאבלישר)

תורגם על ידי אוריה מורן

הצצה אל הנצח

סיפורו של איאן מק'קורמק
כפי שסופר על־ידי ג'ני שארקי

זכויות יוצרים © 2008 ג'ני שארקי

מהדורה ראשונה יצאה לאור על־ידי Sjöbergs Förlag AB (שְׁבֶּרְגְס פּוֹרְלַאג) www.sjosbergforlag.se

מהדורה זו יצאה לאור בשנת 2024 על־ידי Kratos Publisher (קְרַטוֹס פּאַבְלִישֶׁר) www.kratospublisher.co.uk

הפצה בבריטניה:
The Oasis Christian Bookshop
Woodcote Road, Wallington, Surrey, SM6 0LH 39
www.oasischristianbookshop.co.uk

כל ציטוטי הכתובים, אלא אם צוין אחרת, נלקחו מתוך הברית החדשה – גרסת ה־NIV (New International Version) (תרגום בינלאומי חדש).
זכויות יוצרים 1973, 1978, 1984, מאת International Bible Society (אינטרנשיונל בייבל סוסייטי).

עיצוב כריכה: אדוארדו סוזה, www.snilleblixtar.se

מסת"ב: 979-8342649698

כל הזכויות שמורות. אין להעתיק, לשכפל, לצלם, להקליט או להעביר כל חלק מן הספר בכל צורה או בכל אמצעי ללא רשות מן המוציא לאור.

הקדשה

מוקדש לכל אותם ילדים
(צעירים ובוגרים) שעדיין מחפשים
את ביתם אצל האב.

"בבית אבי מעונות רבים. לולא כן, כלום הייתי אומר לכם
שאני הולך להכין לכם מקום?"
- יוחנן י"ד 2

תוכן העניינים

II	הקדשה
V	הקדמה
1	פרק ראשון – הטיוול הגדול
12	פרק שני – המדוזה הקובייתית
27	פרק שלישי – מבחן הסיבולת
39	פרק רביעי – תפילת האדון
47	פרק חמישי – השחרור הסופי
55	פרק שישי – החושך
61	פרק שביעי – האור
68	פרק שמיני – גלי האהבה
74	פרק תשיעי – הדלת וההחלטה
79	פרק עשירי – השיבה
86	פרק אחד־עשר – לראות באור חדש
98	פרק שנים־עשר – מה עכשיו בשבילך?
101	הערות

הקדמה

סיפורו של איאן מק'קורמק הוא סיפור מעורר השראה ומרגש עד עמקי הנשמה, ובעיניי הוא גם אמין לחלוטין. אף שאני מכיר היטב את סיפורו של איאן, קריאת הספר הקצר הזה גרמה לי לבחון מחדש את תכלית חיי ואת ייעודם. אני מקווה שגם קוראים אחרים יתעוררו לשאול את אותן השאלות. כרופא משפחה עתיר נסיון, איו לי שום ספר כי איאן מת מעקיצות מרובות של המדוזה הקובייתית. המדוזה הקובייתית היא אחת מהיצורים הארסיים ביותר בעולם. מוות מעקיצת מדוזה קובייתית יכול להתרחש בדקות בודדות. המוות נגרם עקב כשל נשימתי, הנובע משיתוק מרכז הנשימה במוח, או עקב השפעות ישירות על הלב, הגורמות להפרעות בהולכה החשמלית ולשיתוק שריר הלב. מטופלים שנעקצו על ידי המדוזה הקובייתית פעמים רבות מאבדים הכרה לפני שהם יוצאים מהמים. לדעתי, איאן מק'קורמק לקה בדום לב עקב ההשפעות הרעילות של עקיצות המדוזה הקובייתית. אין לייחס אשמה למותו, שכן חלף זמן רב עד שניתן היה להעניק לו את הנוגדן בבית החולים, מה שהפך את התחזית הרפואית לקודרת ביותר. עדותו של איאן על ישוע המשיח, גן עדן וגיהנום תואמת לחלוטין את המתואר בכתבי הקודש. למעשה, כמו כל האירועים העל טבעיים, יש לבחון את אמיתותם לאור כתבי הקודש, כפי שעשו אנשי בריאה (מעשי השליחים י"ז, 11)*. בשנת 1991 הוסמך איאן לשירות כמורה, והרצה ברחבי העולם על החוויה שלו. איאן הפך את מטרת חיו לראות כמה שיותר אנשים למעלה בגן עדן מאשר בגיהנום, זו הסיבה למסעותיו שלו. המניע שלו לא היה כלכלי. אחרי ששמעתי את איאן מרצה, הוא הרשים אותי כל כך שהייתי שותף לכתיבת שני ספרים על חוויות סף מוות, וכעת אני מרבה לנסוע ברחבי העולם ולדבר בעצמי על חוויות סף מוות. אני מיחל מכל ליבי שכאשר הקוראים יפגשו במציאות גן עדן והגיהנום, לא רק שיבטיחו את גורלם בגן עדן, אלא גם יעודדו אחרים לעשות כן.

ריצ'ארד קנט

(ד"ר ריצ'ארד קנט הוא רופא בדימוס, וכיום מוסמך לשירות כמורה. הוא מחבר-שותף של "החזית האחרונה" ו-"מעבר לחזית האחרונה", הכוללים 51 עדויות של חוויות סף מוות. קוראים המעוניינים לקרוא על חוויות נוספות של סף מוות, וכן על ד"ר ריצ'ארד קנט ועל העמותה הרשומה בבריטניה

שבמסגרתה הוא פועל, יכולים למצוא מידע נוסף באתר:
www.finalfrontier.org.uk

*לעיונים נוספים בהתאמה לכתובים, ראו את ההערות בסוף הספר.

פרק ראשון

הטיול הגדול

"יש דרך ישר, לפני-איש; ואחריה, דרכי-מות."

- משלי י"ד, 12

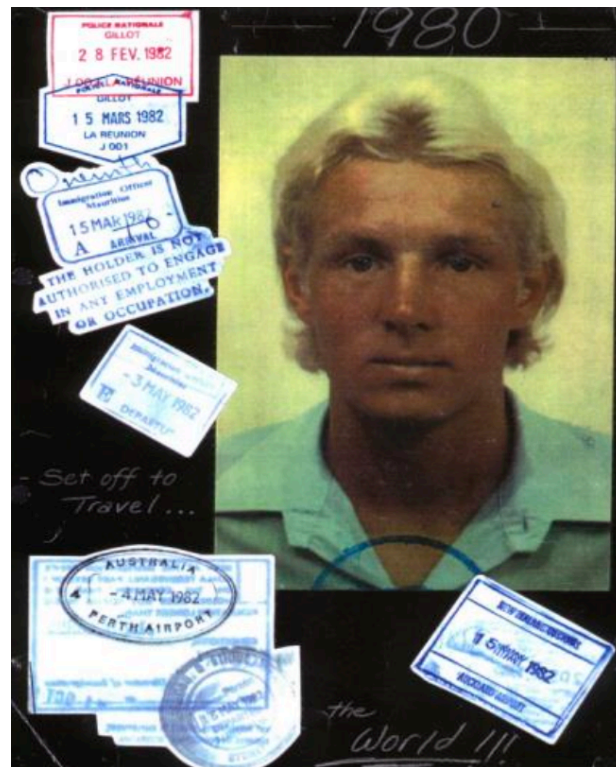
השנה הייתה 1980, הייתי בן 24 כשיצאתי להרפתקה שתשנה את חיי. חסכתי קצת כסף והייתי נרגש לטייל ולחקור את העולם. חברי הכי טוב ואני החלטנו למכור את רכושנו ולצאת למסע גלישה, לחופשת "קיץ אינסופי".

נולדתי וגדלתי בניו זילנד, ארץ אי יפהפייה שבאזור האוקיינוס השקט. הוריי היו מורים בבית-ספר, ובשל כך עברנו לעיתים קרובות מעיר לעיר, והשתקענו באזורים כפריים שונים. היו לי שני אחים, וביחד נהנינו מהרבה מהיתרונות שילדים בניו זילנד רואים בהם דבר מובן מאליו, כמו חופשות הקיץ בחוף הים. מגיל צעיר מצאתי את שמחתי בים.

השלמתי תואר בחקלאות באוניברסיטת לינקולן ואז עבדתי במשך שנתיים כיועץ חקלאות במועצת החלב בניו זילנד. אהבתי מאוד חקלאות. אהבתי לעבוד בחוץ ולבלות כמה שיותר זמן בבילויים תחת כיפת השמים. ביליתי את רוב סופי השבוע בצלילה, גלישה, בטיולי הליכה רגליים ובכל סוגי הספורט.

אחרי שנתיים של עבודה, אחזה בי התשוקה לטייל. זה נפוץ בקרב צעירים בניו זילנד לנסוע לחו"ל ל"חוויה מעבר לים". לתופעה הזו ניתן הכינוי החביב "הטיול הגדול". וכך יצאתי לדרכי, כשגלשן בידי.

בהתחלה טסתי לסידני, אוסטרליה, וגלשתי במעלה החוף המזרחי לגן העדן לגולשים. יצאתי לדרך עם מעט ציוד אישי, ולנתי במקומות הלינה הזולים ביותר שיכולתי למצוא, בעוד שהעברתי את ימי בתפיסת גלים טובים בדי ויי, פוסטרס, לנוקס הדס, ביירון ביי ובורלי הדס.

תמונת הדרכון וחותמות הדרכון של איאן
(1980)

תפסתי טרמפים לאורך ערבות אוסטרליה לדרווין, ומשם המשכתי לבאלי באינדונזיה, שם גלשתי בשונית הקוטה וניסיתי את מזלי בגלישה באולוואטו, שונית מרהיבה עם גלים שמאליים. ביקרתי גם בכמה אתרי מקדשים הינדיים ובודהיסטיים, לפני שהמשכתי ביבשה דרך ג'אווה. כשטיילתי באסיה, רבים שאלו אותי אם אני נוצרי מאמין בישוע, ככל הנראה כיוון שהייתי בהיר עור ובבירור ממוצא אירופי. השאלה אתגרה אותי, כיוון שגדלתי במשפחה נוצרית, אך אני לא בטוח שהיית מגדיר את עצמי כך. גדלתי כנוצרי-אנגליקני והיינו חברים ב"כנסיית אנגליה". בגיל ארבע עשרה עברתי טקס קונפירמציה בכנסייה. בילדותי נהגתי להתפלל, ללכת לקבוצת הילדים והנוער של הכנסייה, ובכל זאת מעולם לא הייתה לי חוויה אישית עם אלוהים. לא הרגשתי שאני באמת מכיר אותו. אני זוכר שיצאתי מהכנסייה ביום של טקס הקונפירמציה עם תחושת אכזבה גדולה. דבר לא קרה - דבר לא השתנה כתוצאה מכך שהשתתפתי בחוויה הרוחנית הזאת. ליבי היה מלא בשאלות, אז שאלתי את אמא שלי אם אלוהים אי פעם דיבר אליה באופן אישי. היא פנתה אליי ואמרה: "אלוהים אכן מדבר והוא אמיתי". אחר כך היא שיתפה אותי כיצד זעקה אל אלוהים בשעת טרגדיה, והוא ענה לה. שאלתי אותה מדוע אלוהים מעולם לא דיבר אליי. אני זוכר את תשובתה בבירור:

“פעמים רבות דרושה טרגדיה כדי שתשפיל אותנו ותגרום לנו לפנות אל אלוהים. טבעו של האדם להיות גאוותן”.

השבתי בחדות: “אני לא כזה אדם, אינני גאוותן”. אבל בהסתכלות לאחור, אני מבין שהייתי גאוותן מאוד.

אמא שלי אמרה, “אני לא מכריח אותך לבוא לכנסייה. אבל תזכור דבר אחד, לא משנה מה תעשה בחיים, לאן תלך, לא משנה כמה רחוק אתה חושב שאתה מאלוהים, תזכור דבר אחד: אם אתה בצרה, תזעק לאלוהים ממעמקי לבך והוא ישמע אותך. הוא באמת ישמע אותך ויסלח לך”.

זכרתי את המילים הללו, הן נחרטו בזיכרוני. אך החלטתי שעדיף שלא אהיה צבוע, ולכן לא אשוב לכנסייה, משום שמעולם לא חוויתי באמת מפגש אישי עם אלוהים. הנצרות בעיניי הייתה בסך הכול דת ריקה, נטולת כל מערכת יחסים חיה עם אלוהים.

נסעתי והמשכתי דרך ג'אווה, סינגפור, אי טיומן ומשם למלזיה, ולאחר מכן לקולומבו שבסרי לנקה, יחד עם אישה הולנדית שפגשתי בדרך. כשהגעתי לשם, המשכתי לאורך החוף כדי לגלוש בארוגם ביי. אחרי חודש של גלים מדהימים, אשרת השהייה שלי עמדה להסתיים, ולכן חזרתי לקולומבו. התחברתי עם כמה טמילים בקולומבו, שקיבלו אותי בחום אל בתיהם ואל חיי המשפחה שלהם. באחת הפעמים שבהן התאכסנתי אצלם נסענו יחד אל העיר הנסתרת קטרגמה. ושם, בעיר הקדושה הזו, חוויתי לראשונה חוויה על-טבעית. כשהבטתי באליל מגולף, ראיתי את שפתיו נעות. החוויה הזאת הטרידה אותי עד עמקי נשמת, ורציתי לעזוב את העיר בהקדם האפשרי.

כשגרתי עם חברי הטמילים, שמתי לב שכל יום הם היו מגישים מנחה של מזון לאליל הבית שלהם - אל הפיל גנש. לעיתים הם היו מלבישים אותו, ולעיתים רחצו אותו בחלב או במים. נראה היה לי מוזר שאדם יכול להאמין שאליל מאבן הוא אלוהים, הרי מובן שמישהו יצר אותו במו ידיו. אבל באחד הימים, כשבחנתי את פסל האבן, חשתי נוכחות רעה אך עוצמתית בוקעת ממנו. זה הפתיע אותי וגם הטיל עליי אימה.

ואז שמעתי בלבי את המילים “לא יהיה לך אלהים אחרים על פְּנֵי. לא-תַעֲשֶׂה לְךָ פֶּסֶל, וְכָל-תְּמוּנָה”.

מיד זיהיתי שזה חלק מעשרת הדברות בתנ"ך (שמות כ' 3-4) והתחלתי לחשוב על המילים שלמדתי בעבר הרחוק בקבוצת הנוער בכנסייה. בדרכי שלי, הייתי במסע למצוא את “משמעות החיים”. לעיתים ראיתי את עצמי כאתאיסט, ולעיתים כ”חופשי בדעותיי”. החוויות הללו גרמו לי לחשוב על דברים על-טבעיים, אך לא הייתה לי מספיק הבנה כדי לפרש אותם. רציתי לחוות את כל מה שהחיים יכולים להציע, ובאותם ימים הפילוסופיה שלי הייתה פשוט לחיות את חיי במלואם ככל שיכולתי. באותם ימים לא ענדתי שעון. חייתי במרחב חסר זמן של זריחות ושקיעות.

לבסוף חזרתי למפרץ ארוגם שם התרגשתי להתקבל לעבודה כחבר צוות על ספינת מפרש באורך עשרים ושבעה מטרים בשם "קונסטליישן" (קבוצת כוכבים). שטנו מסרי לנקה באמצע הלילה לכיוון אפריקה, ולאחר עשרים ושישה ימים הגענו לנמל פור לווי באי מאוריציוס.

מפרץ תמרין

גרתי מספר שבועות במפרץ תמרין במאוריציוס בין דייגים קריאולים מקומיים וגולשים. החשיש (מריחואנה) יצר בינינו קשר משותף, והם קיבלו אותי אל חייהם ולימדו אותי לצלול בלילות בשוניות החיצוניות. צלילה לילית היא חוויה מדהימה. הלובסטרים יוצאים בלילה, ואפשר לסנוור אותם עם פנס עמיד למים ופשוט להרים אותם. הדגים הולכים לישון בלילה, וכל מה שנשאר לך הוא להחליט איזה מהם תרצה לשפד לארוחת הערב. זה היה ספורט נהדר, והיינו מוכרים את שלל הציד שלנו למלון התיירות המקומי.

אחרי כמה שבועות של גלישה לשביעות רצוני במפרץ תמרין, על שונית שמאלית מהירה במיוחד, אזל לי הכסף. אז נסעתי לדרום אפריקה, שם מצאתי עבודה כמורה לגלישת רוח וסקי מים. באופן מדהים, הם שילמו לי לעשות זאת! גלשתי במפרץ ג'פרי ומפרץ לנדס וביקרתי בכמה משמורות הטבע המפורסמות ביותר בעולם דרום אפריקה. רציתי לטייל ביבשה לאורך אפריקה עד לאירופה, אך התוכניות שלי שונו לחלוטין כששמעתי חדשות מניו זילנד שאחי הצעיר עומד להתחתן. רציתי להיות בחתונה שלו, אז החלטתי לחזור לניו זילנד דרך האי ראוניון, מאוריציוס ואוסטרליה.

בעצירה שלי באי ראוניון גיליתי נקודת גלישה מדהימה בשם סן־לו, שם
נהניתי מגלים נהדרים כמעט לבדי. משם המשכתי למאוריציוס. זה היה
במרץ 1982, וכבר טיילתי קרוב לשנתיים, לעיתים ישן באוהל על חופים וחי
כנווד. הגיע הזמן לחזור הביתה.

פרק שני

המדוזה הקובייתית

”גַּלְמֵי רָאוּ עֵינֶיךָ וְעַל סִפְרְךָ כָּלֵם יִכְתְּבוּ יָמִים יִצְרוּ וְלוֹ אֶחָד בָּהֶם.”

- תהילים קל"ט, 16.

כשהייתי שוב במאוריציוס לכמה שבועות, שכרתי בית, התחברתי מחדש עם חבריי הקריאולים, ואת זמני ביליתי בגלישה ובצלילות לילות. ערב אחד, שבוע לפני שהייתי אמור לחזור לניו זילנד, הגיע אל ביתי חבר לצלילה והזמין אותי לצאת עמו לצלילה לילית. יצאתי אל המרפסת שלי וראיתי סערה חשמלית אדירה משתוללת בים. הבזקי ברק לבנים האירו את השמים השחורים. פניתי אל חברי סיימון ושאלתי: "אתה בטוח? ראית את הסערה?" פחדתי שהסערה תיצור גלים חזקים מדי מעל השונית ותהפוך את הצלילה למסוכנת. אבל סיימון השיב: "יהיה בסדר. נרד בערך שמונה קילומטרים במורד החוף, למקום יפהפה בשונית ונצלול שם הלילה. אתה תתפלא כמה יפה זה.

סיימון

מבט אל הנצח

בסופו של דבר הוא שכנע אותי. הייתה כבר בערך השעה אחת-עשרה בלילה. אספתי את כל הציוד שלי, קפצתי לסירה ויצאנו לדרך: סיימון, צוללן מקומי נוסף, נער הסירה ואני. חתרנו במורד החוף עד לנקודה שסיימון דיבר עליה. היינו בערך כ-0.8 קילומטרים מהאי עצמו. הסירה עגנה בלגונה הפנימית, ואילו אנחנו התכוונו לצלול בחלק החיצוני של השונית, שם היא מסתיימת במדרון חד אל האוקיינוס. זה באמת היה יפה כפי שסיימון תיאר.

צללנו פנימה. אני עליתי במעלה השונית ושני חבריי ירדו במורד השונית. בדרך כלל היינו נשארים יחדיו, אך מסיבה כלשהי נפרדנו. חיפשתי לובסטרים, כשלפתע אלומת הפנס שלי חשפה יצור ימי מוזר במים החשוכים. הוא היה נראה כמו דיונון. מתוך סקרנות שחיתי קרוב אליו ואף הושטתי את ידי ותפסתי אותו. היו לי כפפות צלילה, והוא השתחרר מבין אצבעותיי כמו מדוזה.

כשהוא התרחק ממני, התבוננתי בו בסקרנות, שכן זו הייתה מדוזה מוזרה מאוד למראה. הייתה למדוזה מעין כיפה דמוית-דיונון, אך גבה היה בצורת קובייה, וממנה השתלשלו זרועות שקופות וחריגות, דמויות אצבעות, שהתארכו הרחק מאחוריה. מעולם לא ראיתי סוג כזה של מדוזה קודם לכן, אך הפניתי את מבטי ממנה והמשכתי בחיפושי אחר לובסטרים.

המדוזה הקובייתית

מבט אל הנצח

כשהחזרתי את אלומת הפנס שלי אל השונית, לפתע משהו הכה בזרועי בעוצמה, כמו אלף וולטים של חשמל. הסתובבתי במהירות לראות מה זה היה. לבשתי חליפת צלילה עם שרוולים קצרים, כך שהחלק היחיד בגופי שלא היה מכוסה היה האמות שלי. משהו חלף לידי ועקץ אותי בעוצמה בלתי רגילה. זה הרגיש כמו לעמוד יחף על בטון רטוב ולהניח את ידי על חיבור החשמל הראשי. נרתעתי בבהלה, וחיפשתי נואשות עם הפנס לראות מה פגע בי, או היכן הוא נמצא, אך לא הצלחתי לראות מה הכה בי.

אולי משהו נשך אותי, או שנחתכתי מהשונית. הסתכלתי על זרועי לראות אם אני מדמם, אך לא ראיתי דבר, רק כאב פועם. שפשפתי את המקום, מה שהתברר כאחת הטעויות החמורות ביותר שעשיתי, משום שבכך בעצם שפשפתי את הארס אל תוך מחזור הדם שלי. בשלב הזה הכאב נראה כאילו החל להקשות מעט, ולכן חשבתי לעצמי, "אני רק אתפוס לובסטר אחד ואז אחזור ואשאל את הנער שבסירה מה זה היה." לא רציתי להיכנס לפאניקה; ידעתי שזה חשוב מאוד לביטחוני כצוללן שלא לאבד את העשתונות. אז הלכתי לתפוס לובסטרים. כשצללתי מטה שוב, ראיתי שוב את אותו סוג מדוזה שראיתי לפני כמה דקות. שתיים מהן נעו לעברי לאט, באופן מצמרר, כשזרועותיהן הארוכות מתפתלות מאחוריהן. בזווית עיני, ראיתי את זרועותיהן חולפות על פני זרועי. כשנגעו בי, שוב התחשמלתי על ידי שוק חשמלי מבהיל. זה הימם אותי בתוך המים. לפתע הבנתי מה פגע בי בפעם הראשונה!

ידעתי מנסיוני כמציל, שמדוזות מסוימות הן ארסיות ביותר. בילדותי סבלתי מקדחת השחת, והיו לי תגובות אלרגיות קשות כל־כך, שאם דבורה עקצה אותי הרגל שלי הייתה מתנפחת כמו בלון. כעת התחלתי להיבהל, משום שכבר נעקצתי פעמיים מהמדוזות האלה. פרצתי אל פני המים מתנשם בכבדות והרמתי את ראשי כדי לחפש את הסירה. ענני הסערה התקרבו והחשיכו הכל. בקושי הצלחתי להבחין בסירה, שהייתה במורד השונית. הכנסתי את זרועי מאחורי גבי כדי להוציא אותה מהמים. לא רציתי שתיעקץ שוב. התחלתי לשחות לעבר השונית, בניסיון להתנער מהאימה שהרגשתי. כששחיתי, הרגשתי משהו מחליק על גבי ואז שוק חשמלי עצום נוסף הבזיק בזרועי. הסתובבתי וראיתי זרועות נושרות. נעקצתי על ידי מדוזה שלישית!

החזרתי את הפנס שלי אל תוך המים כדי לעקוב אחר השונית, ולחדדתי אלומת האור חדרה היישר דרך נחיל גדול של מדוזות כאלה. חשבתי לעצמי: "אם אחת מהן תפגע לי בפנים, אינני חושב שאצליח לחזור לסירה". לכן הרמתי את הפנס קרוב לפניי ושחיתי בכל כוחי. בסופו של דבר הצלחתי לחזור אל הסירה, שם שאלתי בייאוש את הנער, בצרפתית ובקריאולית הטובה ביותר שלי, אם הוא יודע מהן המדוזות האלה.

הוא לא ידע כיוון שהוא איננו צוללן, הוא הניד את ראשו והצביע לעבר חברי סיימון שהיה במים. אז הייתי חייב לחזור לתוך המים ולשחות אליו. יכולתי לראות אותו מתחת למים, אז הארתי את הפנס שלי על הפנים שלו כדי לתפוס את תשומת ליבו. הוא עלה לפני השטח, והצהרתי בפניו "אני רוצה לצאת!". צללתי והתחלתי לשחות חזרה לסירה וממש מול פניי הייתה מדוזה נוספת שוחה לכיווני. היה עליי לבחור, או שהיא תפגע בפניי או בזרועי. אז הרמתי את זרועי וספגתי עוד שוק מייסר כשהדפתי אותה ממני. לאחר מכן נאבקתי לצאת אל השונית. השונית הייתה בעומק של שישים סנטימטרים. עמדתי שם עם הסנפירים שלי בידי והבטתי בזרועי, שהייתה נפוחה כבלון, עם כוויות ושלפוחיות לאורכה. זה היה כאילו נצרבתי על גוף החימום של הכיריים, בדיוק במקום שבו נגררו הזרועות. בעודי מביט בזרועי, ראיתי את חברי סיימון הולך לעברי על השונית עם סנפיריו בידו. הוא לבש חליפת צלילה מלאה, כפי שכולם עשו, מפני שגדלו באזור הטרופי והמים נראו להם קרים. הוא הביט בזרועי ואז הביט בי. הוא שאל בעודו מתנשם, "כמה פעמים? כמה פעמים נעקצת?" "ארבע פעמים", עניתי.

"בלתי נראות? הן היו שקופות?" הוא שאל. "כן, הן היו נראות שקופות", השבתי. סיימון השפיל את ראשו וקילל. הוא אמר "עקיצה אחת וזה הסוף שלך, רק אחת!" הוא הרים את הפנס אל פניו, ויכולתי לראות בפניו את חומרת המצב. אמרתי, "ובכן, מה אני עושה עם ארבע עקיצות בזרועי?" סיימון החל להיכנס לפאניקה, ואני נכנסתי לפאניקה כיוון שהוא צוללן כבר שנים וסמכתי על הידע שלו בעולם המים. "אתה חייב להגיע לבית החולים", ואמר בצרפתית, "קדימה, קדימה, מהר." בית החולים הקרוב ביותר היה במרחק של 24 קילומטרים. זו הייתה שעת לילה מאוחרת והייתי במרחק של כ-0.8 קילומטרים מהחוף בשונית בלב הים.

שמעתי אותו אומר "קדימה!", אך עמדתי שם, משותק. הוא ניסה להעלות אותי חזרה לסירה. כשגרר אותי פנימה, הבנתי שהזרוע הימנית שלי משותקת ואני לא יכול להרים אותה החוצה מהמים. בעודי מנסה לגרור אותה מן המים אל תוך הסירה, מדוזה חמישית חלפה עליה והוסיפה נגע נוסף לזרועי המעוותת כבר ממילא. בלבי חשבתי, "מה עשיתי שזה מגיע לי?" ואז היה לי פלאשבק של החטא שלי. ידעתי במידית היכן שגיתי. היו הרבה דברים שעשיתי שזה הגיע לי. אי אפשר לחמוק מדבר.

שני חבריי הרימו את הסירה מעל השונית כשאני בתוכה. השונית פגעה בתחתית הסירה. זו הייתה סירה מעץ, והסירה הייתה מקור פרנסתם, ולכן ידעתי שהמצב חמור מאוד אם הם עושים דבר כזה. הם הרימו את הסירה אל תוך הלגונה ושחו, בנסיון לדחוף אותה כדי שתתקדם.

מבט אל הנצח

אמרתי, "בואו איתי!"
אך הם השיבו, "לא, זה כבד מדי, תגיד לנער שיקח אותך לחוף". אז הנער
דחף את הסירה לעבר החוף עם מקל.

סירת עץ במאוריציוס

הרגשתי כאילו שגופי עולה בראש. הרגשתי את הארס עובר במחזור הדם שלי ומכה במשהו מתחת לזרועי. בלוטת לימפה נפגעה. נעשה לי קשה יותר ויותר לנשום אל תוך הריאה הימנית שלי. חליפת הצלילה שלי לחצה על הריאה הימנית שלי, אז הורדתי אותה עם זרועי השמאלית, ולבשתי את מכנסיי כל עוד יכולתי לזוז. פי היה יבש, וישבתי שם מטפטף מזיעה. הרגשתי את הארס עובר בגופי, הרגשתי כאב חד בגבי, כאילו שמישהו הרביץ לי בכליות. ניסיתי לא לזוז, ניסיתי לא לאבד עשתונות. היינו רק בחצי הדרך אל החוף והארס כבר פועם זורם במחזור הדם שלי.

עד לאותו לילה לא ידעתי ולא עניין אותי לאיזה כיוון זורם הדם שלי, אבל באותו רגע התחלתי להתעניין מאוד באיזה דרך הדם שלי זורם!
כעת הארס שיתק את כל רגלי הימנית, והיה לי מספיק הגיון בריא כדי להבין שאם הוא ימשיך לרדת ברגל הזו ואז יעלה חזרה אל ליבי או אל מוחי, אהיה

בצרה רצינית. כשהתקרבנו לחוף, החלתי לראות מטושטש, התקשיתי לראות בבירור. הגענו לחוף, נעמדתי כדי לצאת מהסירה ורגלי הימנית קרסה תחתי. נפלתי ישר על הלובסטרים שהיו בתחתית הסירה. הנער נעמד לאחור, מופתע מעט, ואז סימן לי להניח את זרועי עליו. השלכתי את זרועי סביב צווארו ואחזתי בו בחוזקה. הוא גרר אותי החוצה מן הסירה ולאחר מכן במעלה החוף שעל חול האלמוגים. הוא הצליח להביא אותי אל הכביש הראשי. השעה הייתה בערך חצות. המקום היה שומם - שום מכוניות, כלום. נאחזתי בנער ותהיתי כיצד לכל הרוחות אצליח להגיע לבית החולים בשעה כה מאוחרת בלילה. רגלי הימנית הייתה כה חלשה שהתיישבתי על האספלט. הנער ניסה לעזור לי, אבל לבסוף, הוא הצביע אל הים שוב ואמר, "האחים שלי, אני צריך לחזור לקחת אותם". אמרתי, "לא, תשאר פה ותעזור לי". ידעתי שהאחרים יוכלו לשחות חזרה מהשונית בבטחה כיוון שהמדוזות היו מחוץ לשונית. אבל הוא עזב, ונשארתי לבד בצד הדרך באמצע הלילה. התקווה אזלה לי, ושכבתי לנוח.

ריבייר נואר, המקום שבו הסירה עצרה ואינן נותר.

פרק שלישי

מבחן הסיבולת

”בְּהִתְעַטֵּף עָלַי, רוּחִי
וְאַתָּה, יְדַעַתְּ נְתִיבֹתַי:
בְּאַרְחֻזֵי אֶהְלֵךְ
טָמְנוּ פֶּחַ לִי.
הַבֵּיט יָמִין, וּרְאֵה
וְאִין־לִי מַכִּיר:
אֲבַד מָנוֹס מִמֶּנִּי;
אִין דּוֹרֵשׁ לְנַפְשִׁי.”

- תהילים קמ"ב 4-5

עייפות הציפה אותי כשבהיתי בכוכבים. עמדתי לעצום את עיניי וללכת לישון, כששמעתי קול ברור מדבר אליי ואומר, "איאן, אם תעצום את עינייך, לא תתעורר שוב לעולם". הסתכלתי סביב וציפיתי לראות איש עומד שם אבל לא ראיתי אף אחד.

זה הבהיל אותי, וניערתי מעליי את העייפות וחשבתי, "מה אני עושה? אני לא יכול להירדם כאן. אני צריך להגיע לבית חולים, אני צריך לקבל נוגדנים, ואני צריך לקבל עזרה. אם אירדם כאן, ייתכן שבאמת לעולם לא אתעורר." ניסיתי לעמוד שוב.

הצלחתי לצלוע לאט במורד הכביש, ומצאתי כמה מוניות חונות בתחנת דלק ליד מסעדה. צלעתי לעבר המוניות והתחננתי מהנהגים לקחת אותי לבית החולים. הגברים במכוניות הסתכלו עליי ואמרו, "כמה כסף תשלם לנו?" אז אמרתי, "אין לי שום כסף" אמרתי בקול לעצמי. ואז הבנתי כמה טפשי מצידי זה היה להודות שאין לי כסף מול הגברים האלה. יכולתי לשקר, אבל לא עשיתי זאת, אמרתי את האמת. אין לי כסף. ושלושת הנהגים פשוט צחקו. "אתה שיכור, אתה יצאת מדעתך". הם הסתובבו, הדליקו את הסיגריות שלהם והתחילו ללכת.

תחנת הדלק שבה איאן התחנן על חייו.

ואז שמעתי שוב קול ברור אומר: "איאן, האם אתה מוכן להתחנן על חיידך?" ברור שהייתי מוכן! וגם ידעתי בדיוק איך לעשות זאת. חייתי בדרום אפריקה מספיק זמן. ראיתי את הגברים השחורים כופפים את ידיהם ומשפילים את ראשם בפני הגברים הלבנים ואומרים "כן אדוני הבוס, כן אדוני". היה לי מאוד קל לרדת על ברכיי כיוון שרגלי הימנית כבר הייתה משותקת, ורגלי השמאלית הייתה רועדת. נשענתי על האוטו, ואז החלקתי למטה על ברכיי וכופפתי את ידיי. הרכנתי את ראשי, התחננתי על חי. כמעט התחלתי לבכות. ידעתי שאם לא אגיע לבית החולים בקרוב, אני לא הולך לשום מקום. אם לבחורים האלה לא הייתה חמלה ואהבה בליבם ורחמים עבורי, הייתי מתמוטט ומת מול עיניהם.

אז הפצרתי בהם והתחננתי על חי. בראש מורכן הבטתי ברגליהם. שניים מהם פשוט הלכו, אבל ראיתי בחור צעיר אחד מזיז את רגליו בהיסוס. זה נמשך זמן שנראה ארוך מנשוא, אך לבסוף הוא ניגש, הרים אותי, ולא אמר מילה. הוא סייע לי להיכנס לרכב, התיישב והתחיל לנסוע. אבל באמצע הדרך אל בית החולים הוא שינה את דעתו. הוא דרש: "באיזה מלון אתה גר, איש לבן?" השבתי שאינני גר במלון אלא בבונגלו במפרץ תמרין. הוא חשב ששיקרתי לו והתעצבן, חשד שהוא לא יקבל ממני כסף אחרי הכל.

"איך אקבל את כספי?" הוא השיב בחדות. עניתי, "אני אתן לך את כל הכסף שיש לי!" כשהחיים שלך בסכנה, הכסף חסר משמעות. אמרתי, "אתן לך כל כסף שתרצה אם רק תביא אותי לבית החולים. אתן לך הכל". אבל הוא לא האמין לי.

אז הוא שינה את דעתו ולקח אותי למלון תיירות גדול. הוא אמר "אני אוריד אותך פה, אני לא לוקח אותך". התחננתי בפניו שיקח אותי, אבל הוא נשען אחורה, פתח את חגורת הבטיחות שלי ופתח את הדלת. "צא החוצה!" הוא דרש. אבל לא יכולתי לצאת, בקושי יכולתי לזוז. אז הוא היה צריך לדחוף אותי החוצה.

רגליי נתפסו בסף הדלת, ולכן הוא הרים אותן ודחף אותן החוצה, טרק את הדלת ונסע משם. שכבתי שם, וחשבתי, "העולם הזה מסריח. ראיתי מוות, שנאה ואלימות; זה גיהנום, המקום הזה הוא גיהנום עלי אדמות. אנחנו חיים בעולם מזוהם וחולה". שכבתי שם בחוסר אונים מוחלט. חשבתי, "מה הטעם לנסות להגיע בכלל לבית החולים? אם זמנך הגיע, תשחרר, פשוט תמות". אז עלה בזכרוני סבי. הוא עבר את מלחמת העולם הראשונה והשנייה. הוא היה בגליפולי ולחם במצרים מול רומל. נזכרתי בזה וחשבתי כיצד הוא שרד שתי מלחמות עולם, והנה נכדו מרים ידיים רק משום שחמש מדוזות עלובות עקצו אותו! המחשבה עליו החייתה את האומץ שלי והחלטתי לא למות מבלי שאעשה את כל שביכולתי לקבל עזרה. בזרוע היחידה שעוד תפקדה ניסיתי לגרור את עצמי אל עבר הכניסה למלון. ראיתי אורות דולקים. להפתעתי הרבה, המאבטחים היו בסיוור ואלומות הפנסים שלהם קלטו אותי מתבוסס בעפר.

איש רץ אליי. הרמתי את מבטי וזיהיתי שהוא היה אחד מהחברים שנהגתי לבלות ולשתות איתם. הוא היה בחור שחור בשם דניאל, איש גדול ואהוב. הוא רץ אליי ושאל, "מה קרה לך? אתה שיכור? אתה מסומם? מה קרה לך?" הרמתי את הסוודר שלי כדי להראות לו את הזרוע שלי והוא ראה את כל הכוויות והנפיחות. הוא אסף אותי בזרועותיו והחל לרוץ. זה היה כאילו שמלאך הרים אותי. הוא רץ פנימה, חלף על פני בריכת המלון והושיב אותי על כיסא קש. במרחק שלושה מטרים בלבד ישבו בעלי המלון הסינים ושיחקו מהג'ונג ושתו. כל התיירים כבר הלכו לישון, הבר היה סגור, אך הם עדיין הימרו.

איאן ודניאל מחוץ למלון ב-1994

דניאל הוריד אותי שם ונעלם לתוך החושך שוב. תהיתי לאן הוא נעלם אבל אז הבנתי שבמדינה הזאת אדם שחור אינו יכול לדבר לאדם סיני מבלי שביקש ממנו לדבר. הייתי צריך לנסות לתקשר עם הגברים הסינים בעצמי. אז הרמתי את השרוול שלי והראיתי להם את זרועי החבולה. אמרתי, "אני צריך להגיע לבית החולים קטר בורן במידית, נעקצתי על ידי חמש מדוזות". אפילו דיברתי קצת סינית. הם צחקו.

אחד הבחורים הצעירים נעמד ואמר, "הו בחור לבן, הרואין זה לא טוב לך, רק אנשים זקנים לוקחים אופיום". הוא חשב שהייתי מסומם כיוון שהראיתי לו את זרועי ממרחק מה, זה היה נראה כאילו הזרקתי לעצמי. נהייתי זועם ומתוסכל מכך. ישבתי שם וניסיתי להישאר רגוע כיוון שידעתי שאם אהיה נרגש מדי הארס יזרום מהר יותר ויותר במחזור הדם שלי. ידי הימנית החלה לרעוד. היא התכווצה בצורה מוזרה בין מפרקי האצבעות, בעוויתות. הרעידות עלו במעלה זרועי והגיעו אל פניי, ושיני התחילו לנקוש. תוך זמן קצר כל גופי, כל שריר ושריר, החל לרעוד ולהתכווץ ברעידות המוות. ממש התרוממתי ממושבי עם כל התכווצות, כאשר הארס הגיב עם שריריי. הגברים הסינים רצו אליי ושלושה גברים ניסו לרתק אותי. הם לא הצליחו לגבור עליי, העפתי אותם מעליי.

כשהתעוררתי מן הרעידות הנוראות הללו, קור קטלני החל לחלחל אל מח העצמות שלי. ממש ראיתי חושך מתפשט אל תוך החלק הפנימי של עצמותיי. זה היה כמו מוות שזוחל ומשתלט עליי. ידעתי שגופי גוסס לנגד עיניי. היה לי קר נורא.

הגברים החלו לכסות אותי בשמיכות כדי לחמם אותי. אחד מהם ניסה לשפוך חלב לגרוני, במחשבה שבלעתי רעל. יכולתי לראות רכב אחד בחניית המלון. ידעתי למי הוא שייך כיוון שעבר אותי וצפר כשתפסתי טרמפים ממקום למקום. התחננתי בפניו שיקח אותי ברכב שלו לבית החולים, אך הוא סירב. הוא רצה לחכות שיגיע האמבולנס. כל כך כעסתי, רציתי להרביץ לו, אך לא יכולתי להזיז אף אחת מזרועותיי. שקלתי לנגוח בו בראשי, אך הייתי מודע לכך שהאדרנלין שהפעולה תדרוש יהרוג אותי. תוך זמן קצר, האמבולנס הגיע ומשום מקום הגיח דניאל עם מאבטח נוסף. הם הרימו אותי בזרועותיהם ורצו איתי החוצה. אז הבנתי שדניאל ניגש ישר ללוח המרכזייה והתקשר בעצמו לבית החולים. האמבולנס הגיע בסירנות כשהפנסים שלו סורקים את מגרש החניה, הוא ביצע סיבוב פרסה מול המלון, ונעלם שוב! נהג האמבולנס היה מבית חולים של אנשים שחורים, וכשלא ראה איש ממתין בכניסה של המלון הסיני, כנראה חשב שקיבל הוראות שגויות. אז שם שכבתי, נואש, בחצי הדרך אל שערי המלון, וראיתי את האמבולנס נעלם מעבר לפינה. ניסיתי לשרוק, אך פי היה יבש כל כך שלא הצלחתי להוציא קול. דניאל ראה מה ניסיתי לעשות, ושרק הכי חזק שיכל. השריקה הדהדה מהקיר והמשיכה במורד הדרך. נהג האמבולנס כנראה השאיר את חלונו פתוח, מפני שאורות הבלמים האדומים נדלקו, ולשמחתי הרבה הוא נסע לאחור. האמבולנס היה מסוג "רנו ארבע" ישן, שמושביו הקדמיים הוסרו ובמקומם הונחה אלונקת שטח. זהו זה, חבר'ה, זה היה האמבולנס! לא דאגתי. לא היה אכפת לי מה יביא אותי לשם. הנהג אפילו לא יצא מהאמבולנס. הוא נשען, פתח את הדלת ודניאל הוריד אותי על האלונקה. שום, "מה שלום אמא שלך? מה שלומך? אתה רוצה שמיכה? מה קרה לך?" הוא היה רק הנהג ויצא לדרך. ניסיתי לא לעצום את עיני, היה עליי להישאר ער עד שאקבל נוגדנים. אם רק הייתי מצליח להישאר בחיים עד שהגעתי לבית החולים.

פרק רביעי

תפילת האדון

אבינו שבשמים, יתקדש שמך,
תבוא מלכותך, יעשה רצונך
כבשמים כן בארץ.
את לחם חקנו תן לנו היום,
וסלח לנו על חטאינו כפי שסולחים
גם אנחנו לחוטאים לנו.
ואל תביאנו לידי נסיון,
כי אם חלצנו מן הרע.
כי לך הממלכה
התפארת הגבורה
מעתה לעולמי עולמים
אמן
(מבוסס על מתי ו' 13-9)

היינו בחצי הדרך לבית החולים ומכוננית הרנו טיפסה במעלה הגבעה. רגליי התרוממו באוויר, והארס שבדמי החל לזרום הישר אל מוחי. התחלתי לראות תמונה של ילד קטן בעל שיער לבן כשלג, ואז הבזק נוסף של נער בוגר יותר, גם הוא עם שיער לבן כשלג.

הסתכלתי על התמונה וחשבתי, "וואו, יש לו שיער לבן", ולפתע התבהר לי כי אני מביט בעצמי, שאני רואה את החיים שלי חולפים לי מול עיניי. זו הייתה חוויה מבעיתה, לראות את תמונות חיי מתנגנות מולי כמו סרטון וידיאו, בצלילות מוחלטת כשעיניי פקוחות לרווחה. ראיתי וחשבתי, "שמעתי על זה, ואפילו קראתי על זה. אנשים אומרים ששנייה לפני שאתה מת החיים עוברים לך מול העיניים".

המחשבות החלו לרוץ, "אני צעיר מדי מכדי למות, למה הלכתי לצלול? איזה אידיוט. מוטב היה אם נשארתי בבית". כעת ידעתי שאני ניצב מול מוות קרוב. כמעט שלא הצלחתי לשמוע את פעימות ליבי, ושכבתי שם תוהה מה יקרה אם אמות. האם יש משהו אחרי מותי? לאן אלך אם אמות?

ואז ראיתי חזון ברור של אמי. זה היה כאילו שדיברה את המילים שאמרה לי לפני זמן כה רב; "איאן, לא משנה כמה רחוק אתה מאלוהים, אם תזעק אליו ממעמקי לבך, הוא ישמע אותך ויסלח לך".

בלבי חשבתי "האם אני מאמין שיש אלוהים? האם אני הולך להתפלל? כמעט נהייתי לאתאיסט אדוק. לא האמנתי לאף אחד. אבל, החזון של אמי הופיע בפניי. מי ידע שאמי התעוררה בשעות הבוקר המוקדמות בניו זילנד, בדיוק באותו זמן שבו עברתי את חוויית המוות הזו. אלוהים הראה לה את עיניי המדממות ואמר לה: "בנך הבכור איאן קרוב למות. התפללי עבורו עכשיו." אז היא התפללה עבורי באותו רגע שבו גססתי באמבולנס.

אימו של איאן

כמובן שתפילותיה לא יכלו להציל את נשמתה, היא לא יכלה להכניס אותי לגן עדן, אבל ידעתי באותו רגע שעליי להתפלל. רק שלא ידעתי מה להתפלל או למי. לאיזה אלוהים עליי להתפלל? בודהה? קאלי? שיבה? יש אלפי אלילים. עם זאת, לא ראיתי את בודהה או קרישנה או אליל אחר או אדם עומד שם, ראיתי את אמי - ואמי מאמינה בישוע המשיח. תהיתי מה עליי להתפלל. לא התפללתי שנים. מה מתפללים בנקודה כזאת? מה התפילה שמתפללים אם אתה עומד למות? ואז נזכרתי כילד שאמי לימדה אותנו את "תפילת האדון".

"אבינו שבשמים, יתקדש שמך, תבוא מלכותך, יעשה רצונך כבשמים כן בארץ..." ידעתי את התפילה כילד - הייתי מתחרה עם אחיי כל לילה מי יכול להגיד אותה הכי מהר!

זו הייתה התפילה היחידה שהכרתי. התחלתי להתפלל אותה, אך לא הצלחתי להיזכר במילים. נדמה היה שהארס שפרץ אל ראשי שיתק את כושר החשיבה שלי. זה ערפל את תודעתי. זה היה מבעית. סמכתי כל-כך על שכלי ועל תבונתי, ועתה לפתע הן קרסו. ריק מחשבתי מוחלט. אפס.

כששכבתי שם, נזכרתי שאמי אמרה שלא מתפללים מהראש, מתפללים מהלב, אז ביקשתי מאלוהים שיעזור לי להתפלל. מיד התפילה הזו עלתה עמוק מתוכי, מרוחי.

התפללתי, "סלח לנו על חטאינו." והמשכתי, "אלוהים, אני מבקש ממך לסלוח לי על חטאיי, אבל עשיתי כל כך הרבה טעויות. אני יודע שהן טעויות, מצפוני אומר לי שהן טעויות. אם תוכל לסלוח על כל חטאיי, ואני לא יודע איך תוכל לעשות זאת - אין לי מושג איך אתה יכול לסלוח עליהם אבל בבקשה תסלח לי על חטאיי". והתכוונתי לזה. רציתי לפתוח דף חדש. "אלוהים, סלח לי".

כשהתפללתי, קיבלתי עוד חלק מהתפילה. "סלח לאלה שחטאו לך". הבנתי שזה אומר שעליי לסלוח לאלה שפגעו בי. חשבתי, "ובכן, אני לא נוטר טינות. היו מלא אנשים שעשקו אותי, תקעו לי סכין בגב ואמרו דברים רעים עליי - אני סולח להם".

ואז שמעתי את השאלה, "האם תסלח לאיש היהודי שזרק אותך מהאוטו ולאיש הסיני שלא הסכים לקחת אותך לבית החולים?" חשבתי, "אתה בוודאי מתלוצץ! היו לי תכניות אחרות עבורם!" אבל המשך התפילה לא עלתה. הבנתי שאני בדרך ללא מוצא. חשבתי "אוקיי, אני אסלח להם. אם אתה יכול לסלוח לי, אני יכול לסלוח להם. אני אסלח להם. לא אפגע בהם בחיים".

המשך התפילה עלתה לי, "יעשה רצונך". במשך עשרים השנים האחרונות עשיתי את רצוני. אמרתי: "אלוהים, אני אפילו לא יודע מהו רצונך - אני יודע שהוא איננו לעשות רע, אבל אין לי מושג מהו באמת רצונך. אם אצא מזה, אגלה מהו רצונך לחיי ואעשה אותו. אשתדל ללכת אחריו בכל ליבי אם אצא מזה."

לא הבנתי את זה בזמנו, אבל זו הייתה התפילה לישועה שלי. לא מראשי, אלא מלבי, בקשתי "אלוהים סלח לי על חולשותיי ומעשי הרעים. אלוהים טהר אותי. אני סולח לכל אלה שפגעו בי. וישוע המשיח, אני אעשה את רצונך - יעשה רצונך. אני אלך אחריו". התפללתי את תפילת החוטא, תפילת חזרה בתשובה לאלוהים, והתפילה הזו הייתה נקודת המפנה לכל מה שקרה לי לאחר מכן.

שלום מדהים עטף את לבי. זה היה כאילו שפחד הוסר ממני, הפחד ממה שעמד לבוא. עדיין גססתי, ידעתי זאת, אבל הייתי בשלום עם זה. התפייסתי עם בוראי. ידעתי זאת, ידעתי בפעם הראשונה שיש לי מערכת יחסים עם אלוהים, ושבאמת שמעתי אותו. מעולם לא שמעתי אותו לפני, אך כעת

שמעתי אותו מדבר אליי. אף אחד אחר לא יכל היה לומר לי את תפילת
האדון.

פרק חמישי

השחרור הסופי

"הכנסו דרך הפתח הצר,
כי רחב הפתח ומרוחת הדרך המוליכה לאבדון
ורבים ההולכים בה.
אך צר הפתח וצרה הדרך המוליכה לחיים
ומעטים המוצאים אותה."
- מתי ז' 13-14

האמבולנס פנה מהכביש אל תוך בית החולים. סוף־סוף הגעת! הנהג הרים אותי אל כיסא גלגלים ורץ איתי אל חדר המיון. אחות החלה למדוד את לחץ הדם שלי. כשישבתי שם וצפיתי בה, ראיתי כיצד היא מביטה במד לחץ הדם ואז נותנת לו מכה. חשבתי לעצמי: "איזה מין בית חולים זה?" זה היה בית חולים צבאי ישן ממלחמת העולם השנייה, שהבריטים נטשו והעבירו לידי בני הקריאול. הוא נראה כאילו נבנה ב־1945 ומאז כמעט לא עבר תחזוקה. הוא היה מלוכלך ומוזנח, ועם זאת, שם הייתי.

איאן מחוץ לבית החולים ב-1994

מבט אל הנצח

האחות הכתה שוב במד לחץ הדם, ואז הבנתי שהמכשיר לא פגום, הבעיה הייתה שליבי לא פעם בעוצמה מספקת כדי שיופיע במד לחץ הדם. היא תלשה מעליי את המכשיר והחלה לחטט בארון בניסיון למצוא אחד שנראה חדש יותר. היא שלפה אחד, חיברה אותו, פתחה והחלה לנפח אותו. היא הביטה בי ואז שוב במכשיר. עיני היו פקוחות, אבל אני יודע שהיא תהתה מדוע הן פקוחות. עם לחץ דם כה נמוך, העיניים שלך כבר לא אמורות להישאר פקוחות. נאחזתי בחיים בכל כוחי. נאחזתי בכל מה שהיה בי. נלחמתי בכל כוחי להישאר בחיים.

נהג האמבולנס, שהבין שהמצב אנוש, תלש את מד לחץ הדם מהיד שלי ורץ איתי לרופאים. שני רופאים הודים ישבו שם, שניהם חצי ישנים, עם ראש למטה.

אחד שאל בצרפתית: "מה שמך? היכן אתה גר? בן כמה אתה?" הוא היה רופא צעיר ולא הביט בי כלל. הבטתי אל הרופא המבוגר יותר; היה לו כבר קצת שיער לבן וחשבתי לעצמי: "הוא כאן שנים, אולי ידע כיצד לעזור לי." אז חיכיתי. הרופא הצעיר הפסיק לדבר והרים את מבטו. אפילו לא טרחתי להסתכל עליו, וחיכיתי שהאיש המבוגר ירים את ראשו. הוא הרים את מבטו לא הייתי בטוח שיש לי די כוח לדבר. נעצתי בו מבט והסתכלתי עליו במבט הרציני ביותר שיכולתי. לחשתי: "אני עומד למות, אני צריך נוגדי ארס עכשיו." הוא לא אז. לא הורדתי ממנו את מבטי; הוא פשוט הביט בי בחזרה. האחות חזרה עם דף נייר. הרופא המבוגר הסתכל עליו, הביט בי, וקפץ. ראיתי אותו מקמט אותו בזלזול. הוא דחק את נהג האמבולנס הצידה, תפס בעצמו את כיסא הגלגלים והחל לרוץ איתי במסדרון. שמעתי אותו צועק משהו, אבל הרעש הפך בעיניי לעמום. חושיי החלו לדעוך.

הרופא רץ לחדר עם בקבוקים וציוד רפואי. תוך רגע הוקפתי באחיות, רופאים וצוות רפואי. סוף כל סוף, משהו החל לזוז. אחות הפכה את זרועי והכניסה עירו. הרופא התקרב אל פניי ואמר: "אני לא יודע אם אתה שומע אותי, בני, אבל אנחנו ננסה להציל את חיך. תשאיר את העיניים פקוחות... קדימה, בני, הילחם בארס. נסה להישאר ער, אנחנו נותנים דקסטרן להתייבשות." הרופא אמר לאחיות, "נוגדני ארס כדי להילחם בארס", באנגלית עם מבטא אוקספורד. אחות תקעה מחט בצד אחד ואחות אחרת הייתה בצד השני, תוקעת עוד מחט. לא הרגשתי את זה, אבל ראיתי אותן עושות את זה. אחות אחרת כרעה לרגליי, וסטרה לידי הכי חזק שיכלה. חשבתי, "מה היא עושה?" אבל לא היה לי אכפת, פשוט תכניסו את המחט פנימה!

אחות שעמדה מאחוריי מילאה מזרק ענק, כמו מזרק לסוסים, ולחצה כדי להוציא את האוויר ממנו. היא ניסתה לנעוץ אותו בזרועי, אך לא עלה וריד. אז היא הרימה את עורי, החדירה את המחט והחלה לדחוף את הנוזל פנימה. הוריד שלי התנפח כבלון קטן. ראיתי עד כמה היא לחוצה, שכן המחט הייתה בתוך הוריד והוא רעד כל-כך, עד שנראה שהוא עומד להיקרע. היא השאירה את המחט בפנים, ומישהו הגיש לה מחט נוספת. שוב זה ניפח את הוריד.

האחות הביטה ברופא ושאלה: "עוד אחת?" הרופא הנהן. אז היא ניסתה מחט נוספת. אחות אחרת כבר ניסתה לעסות את הוריד כדי להכניס את הנוזל פנימה, אך הוריד פשוט התגלגל מתחת לאגודלה. היא לא הצליחה להכניס את הנוגדן אל הדם; הוא פשוט לא זרם.

ברור היה שליבי לא שאב מספיק דם. הוורידים שלי קרסו. למדתי מדעי וטרינריה במהלך התואר שלי, ולכן ידעתי פיזיולוגיה ואנטומיה בסיסית. הבנתי היטב מה מתרחש, אך לא יכולתי לעשות דבר בנידון. הבנתי שאני נכנס לתרדמת.

הייתי משותק לחלוטין, הלב שלי בקושי שאב דם. כשהבטתי במחטים, הרגשתי שאני הולך ודועך. לא יכולתי לתקשר עוד, לא יכולתי לומר דבר, אבל יכולתי לשמוע כל מה שנאמר עליי וסביבי.

לא היה לי מושג שנעקצתי על ידי המדוזה הקובייתית או על ידי ה"צרעה הימית". המדוזה הקובייתית מפרישה את אחד הארסים המסוכנים ביותר הידועים לאדם, הארס השני בקטלניותו. עקיצה אחת בלבד גרמה למותם של עד שישים איש בדרווין לבדה בעשרים השנים האחרונות. במשך שישה מחודשי השנה מציבים בדרווין על החופים שלטים של גולגולת ועצמות כדי למנוע מהמתרחצים מלהכנס למים. הייתה בי כמות ארס מספיקה כדי להרוג אותי חמש פעמים. בדרך כלל אדם מת בתוך חמש-עשרה דקות מרגע העקיצה הראשונית, ואצלי זה לא נגע רק בשריר; זה עבר ממש על פני הוורידים שלי. הרופא אמר לי שלא אפחד, אך יכולתי לראות חרדה ניכרת בעיניו. השכיבו אותי על מיטה כשהעירו מחובר לוריד שלי, והעירו שהכניסו לוורידים החזיר נוזלים אל גופי, והתחלתי להזיע במצחי. הרופא ניגב את הזיעה מפניי, ואז יצא מהחדר לכמה דקות. כששכבתי שם, הרגשתי את הזיעה נוטפת מעיניי כמו דמעות, וזה טשטש את הראייה שלי.

ידעתי שעליי להשאיר את עיני פקוחות. ביקשתי בלבי שהרופא יחזור לנגב את פניי, אבל הוא לא חזר. ניסיתי לדבר אבל השפתיים שלי לא זזו. ניסיתי להזיז את ראשי, אבל ראשי לא זז. העפתי את הזיעה עם העפעפיים שלי, סגרתי את עיניי חזק. זה עבד קצת, ואז לפתע, נאנחתי, אנחת הקלה וידעתי שמשוהו קרה.

פרק שישי

החושך

”וזהו הדין: האור בא אל העולם
ובני האדם אהבו את החשך יותר מן האור,
כי רעים היו מעשיהם.”

- יוחנן ג' 19

”אבל בני המלכות יגרשו אל החשך החיצון;
שם יהיו היללה וחרוק השנים.”

- מתי ח' 12

ידעתי שהתרחש שחרור; המאבק להישאר בחיים הסתיים. ידעתי שעברתי למקום אחר; זה לא היה כמו לעצום עיניים ולהירדם, ידעתי שבאמת הגעתי למקום אחר. בעשרים הדקות האחרונות בבית החולים הרגשתי כאילו אני נעלם לאט לאט, ובכל זאת כשעצמתי עיניים כבר לא נעלמתי עוד - כבר לא הייתי.

כתוב בקהלת, שכאשר אדם נפטר רוחו שבה אל אלוהים שנתן אותה וגופו שב אל העפר שממנו נלקח. ובכן, ידעתי שרוחי עזבה, הלכתי למקום אחר, ובכל זאת לא ידעתי עדיין שמתתי.

הגעתי למין מערה ענקית, אפלה וחשוכה לחלוטין. עמדתי שם, וזה הרגיש כאילו התעוררתי מסיוט בבית של מישהו אחר ותהיתי לאן כולם נעלמו. ניסיתי למצוא את מתג האור, אך לא הצלחתי. תהיתי מדוע הרופא כיבה את האורות. ניסיתי לגשש, חיפשתי את מנורת הקיר אך לא מצאתי אותה. ואז הבנתי שאני לא מוצא את המיטה שלי. הסתובבתי וחיפשתי, אך לא נתקלתי בדבר - לא הצלחתי להיאחז בשום דבר מוחשי.

התאמצתי לראות היכן אני - לנסות להתמצא בסביבה החדשה הזאת. היה כה חשוך עד שלא ראיתי אפילו את ידי מול פניי, ושרר שם קור איום. הרמתי את ידי כדי לבדוק עד כמה אני מצליח לראות. הרמתי אותה אל מול פניי, והיא חלפה ישירות דרך המקום שבו היו אמורות להיות פניי. זו הייתה חוויה מבעיתה. ידעתי מיד ללא צל של ספק שאני, איאן מק'קורמק, עומד שם, אך ללא גוף פיזי. הרגשתי שיש לי גוף פיזי אבל לא יכולתי לגעת בו. הייתי ישות רוחנית והגוף הפיזי שלי מת, אבל הייתי חי לחלוטין ומודע לכך שיש לי ידיים

ורגליים וראש, אבל לא יכולתי לגעת בהם עוד. אלוהים הוא רוח, ישות רוחנית בלתי נראית, ואנחנו נבראנו בצלמו.

"היכן אני לכל הרוחות?" חשבתי. בעודי עומד שם בחשכה, חשתי אימה מצמררת וקרה אופפת אותי. יתכן שהלכתם בלילה ברחוב ריק מאדם, או שחזרתם לבדם לבית בחושך, והרגשתם כאילו מישהו מסתכל עליכם. אי פעם הרגשתם ככה? ובכן, התחלתי לחוש ברוע חודר אליי בחשכה. החשכה נראתה פולשנית. ידעתי שצופים בי. רוע חודר ומבעית החל למלא את האוויר סביבי. לאט לאט התחלתי להבחין באנשים נוספים שנעו סביבי, באותה מצוקה כמוני. מבלי לומר מילה בקול, הם החלו לענות למחשבות שלי. מתוך החשכה, שמעתי קול צורח עליי: "שתוק!" כשנסוגתי מפניו, קול אחר צעק עליי, "מגיע לך להיות כאן!"

הרמתי את ידיי בנסיון להגן על עצמי וחשבתי, "איפה אני?" וקול שלישי צרח, "אתה בגיהנום. עכשיו תשתוק". הייתי מבועת - פחדתי לזוז, לנשום או לדבר. הבנתי שאולי אכן מגיע לי להיות במקום הזה. לאנשים לפעמים יש את התפיסה המוזרה שגיהנום זה זמן למסיבה. גם אני חשבתי ככה פעם. חשבתי שבגיהנום תוכל לעשות את כל הדברים שלא היה מותר לך עלי אדמות. תפיסה זו רחוקה מהמציאות. המקום שבו מצאתי את עצמי היה המקום המבעית ביותר שבו הייתי מימי. האנשים שם לא יכלו לעשות דבר ממה שליבם הרע חשק לעשות. הם לא יכלו לעשות כלום. ושם אין התרברבות. אין על מה לדבר כשאתה יודע שהמשפט קרב. במקום ההוא אין כל יחס לזמן. האנשים שם לא יכלו לומר לי מה השעה. הם לא יכלו לומר לי אם הם שם כבר עשר דקות, עשר שנים, או עשרת-אלפים שנים. לא היה להם יחס לזמן. זה היה מקום מבעית. כתבי הקודש אומרים שיש שתי ממלכות, מלכות החושך, הנשלטת על ידי השטן, ומלכות האור. בספר יהודה נאמר שמקום החושך נועד במקור למלאכים שמרדו באלוהים - ולא לבני אדם, מעולם. זה היה המקום המפחיד והמבעית ביותר שהייתי בו אי פעם. לא הייתי מאחל אפילו לאויב הגרוע ביותר שלי ללכת לגיהנום.

לא היה לי מושג כיצד לצאת מהמקום הזה. כיצד יוצאים מגיהנום? אבל כבר התפללתי, ותהיתי מדוע הגעתי לכאן, כי התפללתי ממש לפני שמתתי וביקשתי מאלוהים שיסלח לי על חטאיי. התחלתי לבכות וזעקתי אל אלוהים, "מדוע אני כאן? ביקשתי ממך סליחה, מדוע אני כאן? פניתי אליך בליבי, מדוע אני כאן?"

ואז אור זוהר האיר עלי ומשך אותי החוצה מן החשכה. כתבי הקודש אומרים בספר ישעיהו כי אור גדול זורח בתוך החושך על ההולכים בצל-מוות, ומנחה את רגליהם אל דרכי שלום וצדקה. כשעמדתי שם, קרן אור מופלאה פילחה את החושך שמעליי והאירה על פניי. האור החל לעטוף אותי, ותחושת קלילות אדירה הציפה אותי. התרוממתי מעל הקרקע והתחלתי לעלות אל תוך האור הלבן והזוהר, כמו גרגר אבק הלכוד בקרן שמש.

פרק שביעי

האור

“האלהים האומר "יופע אור מחשך"
הוא הגיה אור בלבנו
להאיר דעת על-אודות כבוד אלהים
אשר בפניו של המשיח.”
- השנייה אל הקורинתים ד' 6

כשהבטתי מעלה, ראיתי שאני נמשך אל תוך פתח גדול ועגול הרחק מעליי - מנהרה. לא רציתי להביט לאחור מחשש שאפול חזרה אל תוך החושך. שמחתי מאוד לצאת מהחושך. כשנכנסתי אל המנהרה, ראיתי שמקור האור נבע מהסוף שלה. הוא נראה עז עד בלי די, כאילו היה מרכז היקום, מקור כל האור והכוח. הוא היה קורן יותר מהשמש, זוהר יותר מכל יהלום, בוהק יותר מקרן לייזר. ואף על פי כן, יכולת להביט ישירות אליו. כשהסתכלתי, ממש נמשכתי אל האור, נמשכתי אליו כמו עש אל להבה. נסחפתי באוויר במהירות מדהימה לכיוון סוף המנהרה - אל עבר מקור האור. במהלך התנועה, ראיתי גלים עוקבים של אור עז יותר ויותר ניתקים מן המקור ומתחילים לנוע במעלה המנהרה לעברי. הגל הראשון של האור הפיץ חום ונחמה מופלאים. היה זה כאילו שהאור איננו רק חומרי אלא "אור חי" שמעביר רגש. האור עבר לתוכי ומילא אותי בתחושת אהבה וקבלה. באמצע הדרך עבר לתוכי גל נוסף של אור. האור הזה נתן לי שלום מוחלט ושלו. שנים רבות חיפשתי "שקט נפשי", אך מצאתי רק רגעים חולפים ממנו. בבית הספר קראתי החל מקיטס ועד שייקספיר בניסיון למצוא שלווה נפש. ניסיתי אלכוהול, ניסיתי השכלה, ניסיתי ספורט, ניסיתי קשרים עם נשים, ניסיתי סמים, ניסיתי כל מה שיכולתי להעלות על דעתי כדי למצוא שלום וסיפוק בחיי, ולעולם לא מצאתי. כעת, מכף רגל ועד ראש, מצאתי את עצמי שליו לחלוטין. באפלה לא יכולתי לראות את ידי מול פניי, אבל כעת, כשהבטתי לימיני, לתדהמתי - הנה זרועי וידי, ויכולתי לראות דרכן. הייתי שקוף כרוח, רק שגופי היה מלא באותו אור שזרח עליי מסוף המנהרה. זה היה כאילו הייתי מלא אור.

גל שלישי ניתק ממקור האור כשהגעתי לסוף המנהרה. הגל פגע בי, וברגע שפגע, שמחה מוחלטת הציפה את כל הווייטי. זה היה כה מרגש שידעתי שמה שאני עומד לראות הולך להיות החוויה האדירה ביותר שאחווה כל חיי. לא הצלחתי להבין אפילו לאן אני הולך, ומילותיי לא יכלו לבטא את מה שראיתי. יצאתי מסוף המנהרה ונראה היה שאני עומד זקוף לפני מקור כל האור והעוצמה. כל שדה הראייה שלי התמלא באור המופלא הזה. זה היה נראה כמו אש לבנה, או הר של יהלומים מלוטשים הנוצצים בברק שלא ניתן לתיאור. מיד חשבתי שזה הילה, ואז ככבוד. ראיתי תמונות של ישוע עם הילה קטנה או זוהר עדין סביב פניו, אך הכבוד הזה הקיף את כולו, מלא תדהמה, מעורר יראה.

ישוע מת כדי להציל אותנו מהמקום שממנו בדיוק באתי. הוא קם מן המתים ועלה לשמים, והוא כעת יושב לימין האב ומפואר, מוקף באור ואין שום חושך בו. הוא מלך הכבוד, שר השלום, אדון האדונים ומלך המלכים.

ראיתי באותו רגע מה שאני מאמין שהיה כבוד האדון. בברית הישנה משה עלה להר סיני וראה את כבוד האדון. כשהוא ירד חזרה פניו זרחו כל כך עם כבוד אלוהים עד שהיה צריך לעטות כיסוי כדי שהעם לא יפחד. הוא ראה את אור האלוהים, כבוד האלוהים. שאל התעוור על ידי אור מופלא בדרך לשכם, תפארתו של ישוע. וכעת אני עמדתי שם חוזה באור המופלא הזה ובתפארת. כשעמדתי שם, מחשבות החלו לרוץ בלבי; "האם זה רק כח, כמו שאומרים הבודהיסטים, או קארמה או ינג-יאנג? האם זה רק איזה כוח מולד או מקור אנרגיה, או שאולי באמת יש מישהו שעומד שם?" עדיין הטלתי ספק בכל זה. כשחשבתי את המחשבות האלו, קול דיבר אליי ממרכז האור. זה היה אותו הקול ששמעתי מקודם בערב. הקול אמר, "איאן, האם אתה רוצה לחזור?" הידיעה שיש מישהו במרכז האור, ומי שזה לא יהיה - יודע את שמי, טלטלה אותי. זה היה כאילו שהוא יכול לשמוע את מחשבותיי הפנימיות כדיבור. אז חשבתי לעצמי, "לחזור? לחזור לאן? איפה אני?"

הבטתי מאחור בחטף, וראיתי את המנהרה נמוגה חזרה אל תוך החושך. חשבתי שאני בטח חולם במיטת בית החולים שלי וסגרת את עיניי. "האם זה אמיתי? האם אני באמת עומד כאן, אני, איאן, עומד פה בחיים האמיתיים, האם זה אמיתי?"

ואז האדון דיבר שוב: "האם אתה רוצה לחזור?" השבתי, "אם אני מחוץ לגופי, איני יודע היכן אני, אני רוצה לחזור."

התגובה של האדם הזה הייתה "אם אתה רוצה לחזור, איאן, עליך לראות באור חדש".

ברגע ששמעתי את המילים "לראות באור חדש", משהו התחבר. נזכרתי שנתנו לי כרטיס ברכה של חג המולד, שעליו היה כתוב "ישוע הוא אור העולם", ו"אלוהים אור הוא וכל חושך אין בו". הגיתי במילים הללו בזמנו. בדיוק יצאתי מהחושך, ובוודאות אין פה שום חושך. אז הבנתי שייתכן שהאור מגיע מישוע, ואם כך - מה אני עושה כאן? לא מגיע לי להיות כאן.

מבט אל הנצח

פרק שמיני

גלי האהבה

“ולדעת את אהבת המשיח הנשגבה מדעת,
למען תמלאו בכל מלוא האלהים.”
- אל האפסים ג' 19

זה היה אלוהים! הוא אור. הוא ידע את שמי וידע את רזי לבי ומחשבותיי. חשבתי “אם זה אלוהים, אז ודאי שהוא רואה גם את כל מה שעשיתי בחיי”. הרגשתי חשוף לחלוטין ושקוף בפני אלוהים. אפשר לעטות מסכות בפני בני אדם, אבל אי אפשר לעטות מסכה בפני אלוהים. הרגשתי אשם וחשוף, וחשבתי “הם טעו והביאו לכאן את האדם הלא נכון. אני לא אמור להיות כאן. אני לא אדם טוב במיוחד. מוטב שאזחל מתחת לאיזו אבן או שאשוב אל האפלה שממנה באתי”.

כשהתחלתי לנוע לאט בחזרה לעבר המנהרה, גל של אור יצא מאלוהים וזרם לעברי. המחשבה הראשונה שלי הייתה שהאור הזה עומד להשליך אותי חזרה אל הבור, אך לתדהמתי, גל של אהבה טהורה ובלתי־מותנית שטף אותי. זה היה הדבר האחרון שציפיתי לו. במקום משפט, נשטפתי באהבה טהורה.

אהבה טהורה, נקייה, חופשייה, שאיני ראוי לה. היא החלה למלא אותי מבפנים, עד שידי וגופי כולו רעדו מהתרגשות עד שעמדתי להתמוטט. חשבתי לעצמי “אולי אלוהים לא יודע את כל הדברים הרעים שעשיתי”, ולכן התחלתי לספר לו על כל המעשים המתועבים שעשיתי בחשכה. אך זה היה כאילו שכבר סלח לי, ועוצמת אהבתו רק גברה. למעשה, מאוחר יותר הראה לי אלוהים שברגע שביקשתי סליחה באמבולנס - אז הוא סלח לי וטיהר את רוחי מכל רע.

התחלתי לבכות ללא שליטה ככל שהאהבה התחזקה וגברה. היא הייתה כה נקייה וטהורה, ללא תנאים. לא הרגשתי נאהב כבר שנים. הפעם האחרונה שאני זוכר שהייתי נאהב הייתה על ידי אמי ואבי כשהייתי בבית, אך יצאתי אל העולם הגדול והרחב וגיליתי שאין שם הרבה אהבה. ראיתי דברים שחשבתי שהם אהבה, אבל יחסי מין אינם אהבה, הם פשוט שורפים אותך. התאוה היא כמו אש שמשתוללת בתוכך, רצון בלתי נשלט שבוער בך מבפנים החוצה. אך האהבה הזו ריפאה את לבי, והתחלתי להבין

שיש תקווה מופלאה לאנושות באהבה הזו. חסדו של אלוהים תמיד קודם למשפטו.

כשעמדתי שם, גלי האור הפסיקו ועמדתי מוקף באור טהור, מלא באהבה. שררה דממה מוחלטת. הייתי כה קרוב עד שתהיתי אם אני יכול פשוט להיכנס אל תוך האור שהקיף את אלוהים ולראות אותו פנים אל פנים. אם רק הייתי יכול לראות אותו פנים אל פנים, הייתי יודע את האמת. מאסתי בשקרים והטעויות. רציתי לדעת את האמת. הייתי בכל מקום כדי למצוא את האמת, ואף אחד לא נראה שיכל לומר לי אותה. חשבתי שאם אצעד פנימה ואפגוש את אלוהים פנים אל פנים - אדע את האמת ואת משמעות החיים. האם אני יכול להיכנס פנימה? לא היה שום קול שאמר שלא. אז נכנסתי. שמתי את רגלי קדימה וצעדתי אל תוך האור. כשנכנסתי לאור, זה היה כאילו נכנסתי אל תוך מעטפת של אורות מרחפים ונוצצים, כמו כוכבים או יהלומים תלויים באוויר הפולטים זוהר מדהים. וכשצעדתי בתוך האור, הוא ריפא את החלק העמוק ביותר בתוכי, הוא ריפא את האדם הפנימי השבור שלי, ואת לבי השבור באופן מדהים.

התקרבותי אל החלק הזוהר ביותר של האור. במרכזו עמד אדם עטוי גלימות לבנות בוהקות שהגיעו עד לקרסוליו. יכולתי לראות את רגליו היחפות. הבגד לא היה עשוי מחומר מעשה ידי אדם, הוא היה גלימת אור. כשהרמתי את עיניי, ראיתי את חזהו של איש זרועותיו פרושות כדי לקבל את פניי. הבטתי אל פניו. פניו זהרו כל כך; פי עשרה מהאור שכבר ראיתי. הוא גרם לשמש להיראות צהובה וחיוורת בהשוואה אליו. היה זה אור כה מסנוור עד שלא הצלחתי להבחין בתווי פניו, ובעודי עומד שם, התחלתי לחוש שהאור הזה נושא בתוכו טוהר וקדושה.

ידעתי שאני עומד בנוכחותו של אלוהים הכל-יכול - איש מלבדו לא יכול להיראות כך. טוהר וקדושה המשיכו לזרום מפניו, והרגשתי כיצד הם חודרים אל תוכי. רציתי להתקרב ולראות את פניו. לא חשתי פחד כלל, אלא חירות מוחלטת כשניגשתי אליו. כשהייתי רק כמה צעדים ממנו, ניסיתי להביט באור שהקיף את פניו, אך כשהבטתי, הוא זז הצדה, וכל האור זז עמו.

פרק תשיעי

הדלת וההחלטה

”אני השער.

איש אם יכנס דרכי - יושע;
הוא יכנס ויצא וימצא מרעה.
אין הגנב בא אלא לגנוב ולהרוג ולהשמיד.
אני באתי כדי שיהיו להם חיים
ובשפע שיהיו להם
אני הרועה הטוב.
הרועה הטוב נותן את נפשו
בעד הצאן.”
- יוחנן י' 9-11

ממש מאחורי ישוע היה פתח עגול כמו המנהרה ממנה יצאתי. דרך הפתח ראיתי עולם שלם שנפתח בפניי. הרגשתי כאילו שאני עומד בקצה של גן עדן, זוכה למבט אל הנצח.
הכול היה טהור ונקי. לפניי נפרשו שדות מרעה ירוקים ורעננים, והדשא עצמו הקרין את אותו האור ואת אותה החיות שראיתי בנוכחותו של אלוהים. לא היה בו שמץ של חולי או קמילה. נדמה היה שאם תדרוך עליו יתיישר ויקום לתחייה במידית.
במרכז השדות ראיתי נחל צלול כבדולח זורם לאורך הנוף, ועל שתי גדותיו עצים. מימיני נראו הרים רחוקים, והשמיים מעל היו כחולים וצלולים. משמאלי נפרשו גבעות ירוקות ופרחים שהפיצו צבעים יפיפיים.
גן-עדן! ידעתי שאני שייך לכאן! הרגשתי כאילו נולדתי לראשונה. כל ישותי ידעה שהגעתי הביתה. מולי עמד הנצח - במרחק פסיעה אחת. כשניסיתי לצעוד קדימה אל העולם החדש הזה, ישוע נסוג לאחור אל תוך הפתח.
בברית החדשה כתוב שישוע הוא השער ושם תיכנס דרכו ותיכנס ותצא ותמצא מרעה. הוא השער לחיים. ישוע הוא הדרך, האמת והחיים. אין איש בא אל האב אלא דרכו. הוא הדרך היחידה. יש רק מעבר צר אחד המוליך אל מלכותו. מעטים מוצאים אותו. רוב האנשים מוצאים את הדרך הרחבה המובילה לאבדון.
ישוע שאל אותי: ”איאן, עכשיו כשראית, האם ברצונך לחזור?”

חשבת, "לחזור, ודאי שלא. מדוע שארצה לחזור? למה לשוב אל הסבל והשנאה? לא, אין לי דבר לשוב אליו. אין לי אישה או ילדים, אין מי שבאמת אוהב אותי. אתה האדם הראשון שאהב אותי כפי שאני. אני רוצה להישאר בנוכחותך לעד. אני רוצה להיכנס אל תוך גן העדן שלך."

אבל הוא לא אז, אז הסתכלתי לאחור בפעם האחרונה ואמרת, "להתראות עולם אכזר, אני יוצא מכאן!" ובעודי אומר זאת, ראיתי בחזון צלול את אמי עומדת ממש מול פתח המנהרה. כשראיתי אותה, הבנתי את טעותי; יש אדם אחד שאהב אותי, אמי היקרה.

לא רק שאהבה אותי, אלא גם ידעתי שהתפללה עבורי וניסתה להראות לי את אלוהים. בגאוותי וביהירותי לעגתי לאמונתה. אך היא צדקה בסופו של דבר, יש אלוהים, ויש גן עדן, ויש גיהנום.

התחלתי לחשוב כמה אנוכי יהיה לעבור אל גן העדן ולהותיר את אמי במחשבה שירדתי לגיהנום. לא היה לה כל מושג שעל ערש דווי התפללתי, חזרתי בתשובה מחטאיי וקיבלתי את ישוע כאדוני וכמושיעי. היא הייתה מקבלת רק גופה בתוך ארון שנשלח ממאוריציס.

אז אמרתי, "אלוהים, יש רק אדם אחד שאני באמת רוצה לחזור בשבילו, וזו אמי. אני רוצה להגיד לה שמה שהיא מאמינה בו הוא אמת, שיש אלוהים חיים, שיש גן עדן וגיהנום, שיש שער, וישוע המשיח הוא השער הזה, ושרק דרכו נוכל להכנס."

ואז כשהבטתי שוב לאחור, ראיתי מאחוריה את אבי, את אחי ואחותי, את חבריי, והמון אנשים אחרים. אלוהים הראה לי שיש רבים אחרים שגם הם אינם יודעים, ולעולם לא ידעו אלא אם כן אוכל לספר להם.

השבת, "אני לא אוהב את האנשים האלה", אך הוא ענה, "אני אוהב אותם, ואני חפץ שכולם יבואו להכיר אותי."

אז האדון אמר שוב, "אם אתה חוזר, עליך לראות דברים באור חדש." הבנתי שעלי לראות דרך עיניו - דרך עיניו המלאות אהבה וסליחה. הייתי צריך לראות את העולם כפי שהוא רואה אותנו, דרך עיניים נצחיות.

"אלוהים, איך אני חוזר?" שאלתי, "האם עליי לחזור דרך מנהרת החושך, חזרה אל גופי? איך אני יכול לחזור? אני אפילו לא יודע איך הגעתי לכאן." הוא אמר, "איאן, הטה את ראשך... עכשיו תרגיש נזל ניגר מעיניך... עכשיו פקח את עיניך וראה."

פרק עשירי

החזרה

”כִּי הִצַּלְתָּ נַפְשִׁי מִמָּוֶת
הֲלֹא רַגְלֵי מִדְּחֵי
לְהִתְהַלֵּךְ לְפָנַי אֱלֹהִים בְּאוֹר הַחַיִּים.”
- תהילים נ"ו 14

מיד חזרתי לגופי. ראשי היה מוטה ימינה ועין אחת שלי הייתה פקוחה. הסתכלתי על רופא הודי צעיר שהחזיק את כף רגלי הימנית בידו ותחב כלי חד בבסיס כף הרגל שלי. הוא חיפש סימני חיים. לא היה לו מושג שאני כעת חי ומביט בו.

תהיתי מה הוא עושה לכל הרוחות אבל אז נפל לי האסימון; "הוא חושב שאני מת!" באותו זמן הרופא הפסיק את מה שעשה והטה את ראשו בכיוון הפנים שלי. כשעינינו נפגשו, אימה אחזה בפניו, כאילו שראה שד. הדם אזל מפניו והוא נהיה לבן כשלג. רגליו כמעט ניתקו מהקרקע.

זה טלטל אותי, וביקשתי מאלוהים שייתן לי את הכוח להטות את ראשי שמאלה ולהביט לצד השני. כשהטיתי את ראשי אט־אט שמאלה, ראיתי את האחיות ואת אנשי הצוות הרפואי עומדים בפתח הדלת, מביטים בי בתדהמה ובאימה. איש לא פצה את פיו. מסתבר שהייתי מת במשך חמש־עשרה עד עשרים דקות, והכינו אותי למעבר לחדר המתים. הרגשתי חלש וסגרתי את עיניי, אך פקחתי אותן שוב במהרה כדי לוודא שאני עדיין בגופי. לא הייתי בטוח אם אני רוצה להיעלם שוב.

עדיין הייתי משותק, וביקשתי מאלוהים שיעזור לי. כשהתפללתי, הרגשתי תחושת דגדוג ברגליי, מלווה בחמימות מנחמת. המשכתי להתפלל, והרופא פשוט עמד שם והניד את ראשו מצד לצד. החום התפשט מעלה אל כל גופי וזרועותיי. אלוהים ריפא אותי! הייתי כה עייף. עצמתי את עיניי ושקעתי בשינה עמוקה.

לא התעוררתי שוב עד אחר הצהריים שלמחרת. כשהתעוררתי, ראיתי את חברי סיימון עומד מחוץ לחדרי ומביט בי מבעד לחלון. הוא נראה חיוור והניד את ראשו מצד לצד. הוא לא האמין שאני חי. הוא עקב אחר דרכי אל בית החולים והביא איתו חבר שלי מניו זילנד. "אז, עברת לילה קשוח במיוחד, אה?" שאל החבר. "כן, חבר, השבתי. אני לא ממש יודע מה קרה."

לא רציתי לומר, "למעשה - מתת!" עדיין ניסיתי להשלים עם כל מה שקרה, ולא רציתי שיאמרו, "קדימה, אותך לחדר המשוגעים - לקחת יותר מדי סמים וזה כבר יוצא לך מכל החורים!"
"המקום הזה מריח כמו לטרינה", הם אמרו.
"אנחנו מוציאים אותך מפה. אנחנו נדאג לך."
ניסיתי להתנגד - רציתי להישאר בבית החולים, אבל הם טיפסו דרך החלון, הרימו אותי והוציאו אותי החוצה. הרופא הגיע וניסה לעצור אותם בגופו, אך הם הדפו אותו מדרכם.

איאן מחוץ לבית החולים ב-1994

המונית כבר חיכתה. סיימון לא הסכים להיכנס איתי למונית מפני שעדיין פחד שאני רוח רפאים. הם לקחו אותי הביתה לבונגלו שלי על החוף והשכיבו אותי במיטה. אחר כך הלכו ישר אל הסלון וחגגו!
הייתי תשוש ורעב. נרדמתי שוב והתעוררתי באמצע הלילה רועד ומזיע. לבי היה מלא אימה. שכבתי כשפניי אל הקיר והתהפכתי כדי לראות מה הפחיד אותי.

מבעד לרשת היתושים ולקורות הפלדה שבחלונות יכולתי לראות שבעה או שמונה זוגות עיניים מביטות בי. הן זהרו באור אדום בוהק. במקום אישון עגול

היו להן חריצים כמו של חתול. הן נראו חצי בני אדם חצי חיות. חשבת, "מה הם, לכל הרוחות?" הן הביטו לי בעיניים ואני הבטתי בעיניהן ושמעתי לחישה, "אתה שלנו ואנחנו חוזרים".

"לא, אתם לא!" זעקתי. תפסתי את הפנס שלי והארתי לעברן. לא היה שם כלום - אבל ידעתי שראיתי אותן!

תהיתי אם אני משתגע. התחלתי להרגיש כאילו אני עומד לאבד את שפיות דעתי. הייתי חייב להרגיע את עצמי ולשכנע את עצמי שאני לא מאבד את זה. עברתי כל כך הרבה בעשרים וארבע השעות האחרונות. אז אמרתי, "אלוהים, מה קורה פה?"

הוא לקח אותי רגע אחר רגע דרך כל מה שעברתי. זה היה כאילו הוא צרב את זה במוחי. כשזה נגמר שאלתי אותו, "מה הם הדברים האלה שנראה שרוצים לתקוף אותי?"

הוא השיב, "איאן, זכור את תפילת האדון." ניסיתי להיזכר בה שוב במחשבותיי אך לא הצלחתי. ואז, מתוך לבי, עלו כל המילים עד המשפט "חלצנו מן הרע."

התפללתי את התפילה הזו מכל הלב. ואז אלוהים אמר, "כבה את האורות, איאן." אזרתי אומץ וכיביתי את האור המרכזי. ישבתי על קצה מיטתי עם הפנס דולק. הרגשתי כמו לוחם ג'דיי ממלחמת הכוכבים! התחלתי לחשוב, אם לא אכבה את הפנס שלי איאלץ לבלות את שארית חיי בשינה עם אור דולק. כיביתי את הפנס. לא קרה דבר. התפילה פעלה. שכבתי ונרדמתי.

פרק אחד-עשר

לראות באור חדש

”שקדו,

עמדו באמונה,

חזקו ואמצו.”

- הראשונה לקורינתים ט"ז 13

בבוקר שלמחרת קמתי והכנתי לעצמי ארוחת בוקר. חבריי חזרו מגלישת הבוקר שלהם והחלו לדבר איתי. התחלתי להבין שהדברים שאמרו לא תואמים את כוונותיהם. זה בלבב אותי, כאילו שמעתי שני מסרים שונים. התחלתי לראות מבעד למסכות שלהם. לראשונה בחיי התחלתי לראות דברים באור חדש. ראיתי שכוונות לבם היו מנוגדות לחלוטין למילים שיצאו מפיהם. זה הבהיל אותי, כי לא ידעתי כיצד להגיב להבנה הזו. אז נסוגתי אל חדרי ונשארתי שם. באותו לילה התעוררתי שוב, שטוף זיעה קרה. משהו סמוך הפחיד אותי. סובבתי את ראשי ולחרדתי, השדים שראיתי בלילה הקודם עמדו כעת בחדרי והביטו בי מבעד לרשת היתושים. ובכל זאת, מסיבה כלשהי, הם לא יכלו להגיע אליי. הם ניסו לאיים עליי, אך לא הצליחו לגעת בי. בלבי שרר שלום עמוק. ידעתי שראיתי את אור האלוהים, והאור הזה כעת שוכן בתוכי. לא משנה כמה קטנה הלהבה, היא הייתה בתוכי, והם לא יכלו להיכנס. אבל הם בהחלט ניסו להפחיד אותי ולהחזיר אותי אליהם. תפסתי שוב את הפנס שלי. הפעם פחדתי לצאת מהמיטה ולהדליק את האור, כי הם היו בתוך חדרי. לא ידעתי איזה כח יש להם. נופפתי בפנס בטירוף סביב החדר, קפצתי מהמיטה ורצתי אל מתג האור. כשהאור סוף-סוף דלק נפלתי על ברכיי. שוב נאבקתי במחשבותיי, רק כדי לשמור על שפיות דעתי. שוב התפללתי את תפילת האדון וחזרתי לישון. נותרו לי עוד שני לילות לפני שהייתי אמור לטוס ממאוריציוס לניו זילנד. בלילה שלאחר מכן התעוררתי מדפיקות על החלון. זו הייתה בחורה שאמרה, "איאן, אני רוצה לדבר איתך. תן לי להיכנס." כיוון שהכרתי את הבחורה הזו, לא חשבתי שמהו בזה מוזר. חצי ישן ניגשתי אל הדלת ופתחתי אותה. ברגע שפתחתי את הדלת היא תפסה בה, וראיתי את עיניה. בעיניה ראיתי את אותו הזוהר האדום שראיתי בעיניים שרדפו אותי בשני הלילות הקודמים. היא התחילה לדבר באנגלית מושלמת.

מבט אל הנצח

היא הייתה קריאולית ומעולם לא דיברה אנגלית מושלמת. היא אמרה, "הלילה אתה בא איתנו, איאן. אנחנו הולכים לקחת אותך למקום אחר." ואז שמעתי צעדים נוספים מתקרבים. ניסיתי לסגור את הדלת, אך זה היה כאילו שהבחורה קיבלה חוזק על-טבעי, ולא הצלחתי להזיז את הדלת. אז, מתוך לבי, עלו המילים: "בשם ישוע, לכי!" היא נסוגה לאחור כאילו הוכתה באגרופ בחזה. כשראיתי אותה נעמדת שוב טרקתי את הדלת בפניה ונעלתי אותה. רעדתי, אך הייתי בטוח לעת עתה.

סוף כל סוף זה היה הלילה האחרון שלי, והייתי ארוז ומוכן לצאת. המונית הייתה אמורה להגיע בשעה חמש לפנות בוקר. נרדמתי אך התעוררתי באמצע הלילה, הפעם מצליל אבנים שפגעו בחלון. זו הייתה הבחורה שוב. הייתי מוכן ונעלתי את הדלתות, אך השארתי חלון קטן פתוח. חשבתי, "לא משנה מה הם היצורים האלה, הם מנסים להרוג אותי, והם משתמשים בבני אדם כדי לעשות זאת!" עמדתי לקום ולסגור את החלון כשלפתע יד שחורה וגדולה נכנסה דרך הפתח ופתחה את הסוגר. שמעתי את הבחורה אומרת ברכות, "איאן, אנחנו רוצים לדבר איתך. צא החוצה." העמדתי פני ישן, ושוב נשמעו אבנים פוגעות בחלון. הפעם היא אמרה בקול חזק יותר, "איאן, צא החוצה." ואז אבנים כבדות יותר החלו להיכנס דרך החלון, והיא כבר הייתה כועסת, "איאן, צא החוצה!"

הסתובבתי לפתע וראיתי חנית נכנסת דרך החלון הפתוח לעברי. תפסתי את הפנס. "ההגנה הטובה ביותר היא התקפה," חשבתי, והארתי את הפנס לעיניו של נושא החנית. שוב היה שם אותו הזוהר האדום! קפצתי וצרחתי בכל כוחי, תפסתי את החנית ודחפתי אותה אליו עד שאיבד את אחיזתו. זרקתי אותה החוצה דרך החלון וטרקתי את החלון. מהר הארתי את הפנס החוצה על שלושה גברים ואישה. הם נרתעו כמו כלבים שמישהו עומד ליידות עליהם אבנים. מה שהדהים אותי היה כמה פחדו מהאור.

הייתי כל כך נסער, שנשארתי ער כל הלילה, ממתין למונית שתגיע. אבל היא מעולם לא הגיעה. הערתי את חבריי הגולשים וביקשתי מהם לנסות למצוא לי מונית. הם גילו שהיא מושבתת. מישהו תקע מוטות ברזל במצנן שלה במהלך הלילה. זו הייתה המונית היחידה בעיר, ולכן חבר שלי נאלץ ללכת לעיר הסמוכה כדי לתפוס משם מונית עבורי.

כשהוא חזר, כבר עמדה מחוץ לביתי קבוצה של קריאולים חמושים במקלות, והנהג פחד לעבור לידם. מסתבר שגרמתי למהומה בעיר בגלל ההחלמה המופלאה שלי. אנשי המקום ידעו שהייתי אמור להיות מת, וכיוון שהיו אנשים בעלי אמונות תפלות, הם חשבו שאני רוח רפאים, או גרוע מזה. הצלחתי לחמוק מההמון הזועם והגעתי לשדה התעופה, בדרכי לטיסה שלי לניו זילנד דרך אוסטרליה.

בפרת' נפגשתי עם אחי הצעיר, שגר שם. ניסיתי לספר לו על מה שראיתי. הוא היה המום ולא יכול היה להאמין. באותו לילה ישנתי בחדרו, כיוון שהוא

כבר חזר לנו זילנד, ובאמצע הלילה התעוררתי לשדים לבני עיניים שתקפו אותי. יצאתי בסערה מהחדר, וראיתי בובת בודהה קטנה יושבת על האח. כשהבטתי בה, אלוהים דיבר אליי ואמר לי שהשדים לבני העיניים יצאו מן האליל הזה. נדהמת! עכשיו ידעתי שמה שחוויתי עם האלילים בקולומבו היה שטני. החלטתי לקצר את שהותי באוסטרליה ולשוב מיד לנו זילנד. כשהמטוס החל לרדת לנחיתה באוקלנד, ניו זילנד, שאלתי את האדון, "למה הפכתי?" האזנתי ללהקת "מן אט וורק" בווקמן שלי. קול דיבר מעל לצלילי המוזיקה ואמר: "איאן, הפכת לנוצרי שנולד מחדש." הורדתי את הווקמן והבטתי סביבי לוודא שאיש מהנוסעים במטוס לא אמר זאת. אז הושטתי יד אל התיק שלי, הוצאתי את משקפי השמש, הרכבתי אותם ובבידוד היחסי שהם העניקו לי נבהלתי בשקט. נוצרי שנולד מחדש! זה מה שאני? מי בכלל היה רוצה להיות נוצרי? עדיין לא תפסתי שזה באמת מה שהפכתי להיות.

הוריי אספו אותי משדה התעופה. בבית, אמי השאירה את חדרי עם פוסטרי הגלישה בדיוק כפי שהיה לפני שנתיים. זה היה כמו להיכנס לקפסולת זמן. הגעתי הביתה אל מחסה. באותו לילה הלכתי לישון והתעוררתי באמצע הלילה ממשהו שניער אותי. עד עכשיו כבר ידעתי כיצד להיפטר מהשדים בעזרת שמו של ישוע ותפילת האדון. הם היו חייבים ללכת, אבל מה הם עשו בחדר שלי, בבית שלי? זעמתי! קמתי והחלטתי להטיח בהם מילים. הלכתי על זה! הערתי את הוריי, אבל הלכתי על זה! ישבתי על מיטתי ואמרתי, "אלוהים, נמאס לי שהדברים האלה מטרידים אותי באמצע הלילה. מה עלי לעשות כדי להיפטר מהם?" והוא אמר: "קרא את כתבי הקודש." השבתי: "עוד מעט תבקש ממני ללכת לכנסייה! אין לי את כתבי קודש!" "לאביך יש, לך אליו ובקש ממנו."

וכך עשיתי. התחלתי לקרוא מההתחלה, מספר בראשית: "בְּרֵאשִׁית בָּרָא אֱלֹהִים אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ. וְהָאָרֶץ הִיְתָה תְהוֹ וְבָהוּ וְחָשֶׁךְ עַל פְּנֵי תְהוֹם וְרוּחַ אֱלֹהִים מְרַחֶפֶת עַל פְּנֵי הַמַּיִם. וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי אוֹר וַיְהִי אוֹר. וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת הָאוֹר כִּי טוֹב, וַיְבַדֵּל אֱלֹהִים בֵּין הָאוֹר וּבֵין הַחֹשֶׁךְ." כשקראתי את זה, התחלתי לבכות. למדתי באוניברסיטה וקראתי סוגים רבים של ספרים, אך מעולם לא פתחתי את הספר היחיד שיכול היה לומר לי את האמת. במשך ששת השבועות הבאים קראתי מבראשית ועד ההתגלות. כל מה שראיתי בגן עדן היה מתואר בספר הזה.

בספר ההתגלות פרק א' קראתי על ישוע, הלבוש בגדים לבנים, פניו מאירות כשמש, ובידו שבעה כוכבים, האלף והתו, הראשון והאחרון. קראתי ביוחנן ח' 12 שישוע הוא אור העולם, וכל ההולך אחריו לא יתהלך בחושך, אלא אור החיים יהיה לו. קראתי ביוחנן פרק ג' על הלידה מחדש על ידי רוח אלוהים.

קראתי שאם אתוודה על חטאיי לפני אלוהים, הוא יסלח לי ויטהר אותי מכל עוולה.

קראתי על שמיים חדשים וארץ חדשה, שבהם לא יהיה עוד כאב ולא בכי. למדתי שכאשר שד מגורש מאדם הוא מנסה לשוב למקום מגוריו. למדתי שישוע נתן לי סמכות על השדים שנתקלתי בהם וששדים יכולים לשכון באלילים. דבר ה' עורר בי יראה, מעולם לא הבנתי עד כמה האמת הכתובה בדפיו חיונית לחיים.

מאז החוויה שעברתי בשנת 1982 אני הולך אחרי ישוע המשיח, הוא האדון והמושיע שלי. בתחילה ביליתי זמן מה בחוות החלב של אחותי בניו זילנד, כדי לסדר את חיי. באמצע שנת 1983 הצטרפתי לארגון "נוער עם משימה" (Youth With a Mission) והפלגתי עמם ברחבי איי האוקיינוס השקט, כדי לספר לאנשים שם על אהבתו של אלוהים. לאחר מכן חזרתי אל דרום-מזרח אסיה ושירתתי בקרב בני שבטים שטרם שמעו את הבשורה במלזיה. במשך שלוש שנים עבדתי בג'ונגלים של סראוואק ובחצי האי המרכזי. בתקופה זו פגשתי את אשתי, ג'יין.

מאז עבדתי גם במסגרת הקהילה (כיום אני מוסמך לשירות כרועה קהילה) וגם כדובר אורח, נוסע למדינות רבות ברחבי העולם ומשתף בעדותי. אשתי ג'יין ואני התברכנו בשלושה ילדים נפלאים, ליסה, מייקל ושרה. רצוננו הוא להמשיך לשתף את הבשורה המופלאה על אהבתו וחסדו הבלתי מותנים של אלוהים, ועל הישועה שהכין לנו דרך מותו של ישוע על הצלב לסליחת חטאינו, עם כל אדם שאנו פוגשים.

איאן ואישתו

מבט אל הנצח

פרק שניים-עשר

ומה עכשיו עבורך?

”כי כֹּה אָהַב אֱלֹהִים אֶת הָעוֹלָם
עַד כִּי נָתַן אֶת בְּנוֹ יְחִידוֹ
לְמַעַן לֹא יֵאבֵד כָּל הַמֵּאֲמִין בּוֹ, אֲלֵא יִנְחַל חַיֵּי עוֹלָם.

הוּ הָאֱלֹהִים לֹא שָׁלַח אֶת בְּנוֹ אֶל הָעוֹלָם לְשִׁפֹּט אֶת הָעוֹלָם,
אֲלֵא כְּדֵי שְׂיִוָּשַׁע הָעוֹלָם עַל־יָדָיו.

הַמֵּאֲמִין בּוֹ אֵינְנוּ נִדוֹן.
מִי שְׂאֵינְנוּ מֵאֲמִין כְּבָר נִדוֹן,
מִפְּנֵי שֶׁלֹּא הָאֲמִין בְּשֵׁם בְּרֵהָאֱלֹהִים הֵיחִיד.”

-יוחנן ג' 16-18

אהבתו של אלוהים אלינו ניכרת באופן שאי־אפשר להתעלם ממנו. הוא שלח את בנו, ישוע, למות במקומנו ולשלם את המחיר על חטאינו. הכתובים מלמדים ששכר החטא הוא מוות, ואיש מאיתנו איננו חף מחטא, אך מתנת אלוהים היא חיי עולם בישוע המשיח (רומים ה' 8-11). הבחירה בידיך - רק אתה יכול לבחור בחיים עבורך. אם הספר הזה אתגר אותך לשקול כיצד להגיב להצעת החיים של אלוהים, אולי תרצה לפנות לאלוהים בתפילה, כפי שעשה איאן.

◆ בקש מאלוהים שיסלח לך על כל חטאיך.

◆ סלח לכל מי שפגע בך בכל דרך שהיא.

◆ בקש מאלוהים להיות אדון על חייך, והקדש את חייך ללכת אחריו ולעשות את רצונו.

אם החלטת ללכת אחרי ישוע, חשוב שתמצא אנשים שחולקים איתך את אותה אמונה, שיוכלו לעודד אותך ולעזור לך לגדול באמונתך. השג לעצמך

את כתבי הקודש והחל לקרוא - יתכן שיהיה הכי קל להתחיל מבשורת יוחנן
(תוכל למצוא אותה בתוכן העניינים שבתחילת הספר).

תפילתנו עבורך היא שהמשיח ישכון בלבבך כשתפתח את הדלת ותזמין אותו
להיכנס. כדי שישכון המשיח בלבבך על ידי האמונה, ותהיה מושרש ומיוסד
באהבה; כך תוכל להבין עם כל הקדושים מה הרוחב והאורך והגובה
והעומק, ולדעת את אהבת המשיח הנישגבה מדעת, למען תתמלא בכל מלוא
האלוהים! (אל האפסים ג' 17-19).

הערות

האתר של איאן

למידע נוסף על איאן ולמקומות בהם הוא מרצה כיום,
בקרו באתר האינטרנט שלו:
www.aglimpseofeternity.org

המדוזה הקובייתית

למידע נוסף על המדוזה הקובייתית, תוכלו לעיין באתרים הבאים:
<http://animals.nationalgeographic.com/animals/invertebrates/box-jellyfish.html>
<http://www.outback-australia-travel-secrets.com/box-jellyfish.html>

מראי מקום מהכתובים

באפשרותכם לבדוק כיצד העדות של איאן תואמת למה שנכתב בכתבי הקודש, על ידי השוואת העדות למקומות הבאים בתנ"ך ובברית החדשה:

- **מוות ומשפט**; מתי כ"ה 31-46, אל הרומים ב' 6-11, אל הרומים י"ד 7-12, הראשונה לקורינתים ט"ו 35-44, השנייה לטימותאוס ד' 1, אל העברים ט' 27, התגלות כ' 11-15.
- **מותו של ישוע עבור חטאינו**; יוחנן י"א 25-26, אל הרומים ו' 9-11, 31-35, קולוסים ב' 13-14, הראשונה לתסלוניקים ה' 10, הראשונה לפטרוס א' 3-4.
- **ישוע בן האלוהים המפואר**; יחזקאל א' 26-28, לוקס ט' 29, יוחנן כ' 19, מעשי השליחים ז' 55-56, מעשי השליחים ט' 3-5, הראשונה לתסלוניקים ד' 14, התגלות א' 13-16.
- **חושך ואור**; ישעיהו מ"ב 6, מתי ח' 12, כ"ב 13, לוקס ב' 32, יוחנן א' 4-9, ח' 12, מעשי השליחים י"ג 8-11, רומים י"ג 12, השנייה לקורינתים ד' 6, אל האפסים ה' 8-14, הראשונה ליוחנן א' 5, ב' 8-11, התגלות כ"א 23.

- **חיי נצח**; תהילים קמ"ה 13, קהלת י"ב 5, ישעיהו נ"א 11, ס' 19-20, ירמיהו ל"א 2, מרקוס ג' 29, לוקס ט"ז 9, יוחנן ג' 15, ד' 36, אל הרומים א' 20, אל האפסים ג' 10-11, השנייה לתסלוניםקים ב' 16, השנייה לטימותאוס ב' 10, אל העברים ה' 9, ט' 15, הראשונה לפטרוס ה' 10, השנייה לפטרוס א' 11, יהודה א' 21, התגלות י"ד 6
- **גן עדן וגיהנום**; מתי ה' 11-12, ח' 12, י' 15, י"ח 10, כ"ב 15, כ"ג 15, 34-37, לוקס י' 20, ט"ו 7, ט"ז 25, כ' 36, כ"ג 43, יוחנן י"ד 2, אל הרומים ח' 17, הראשונה לקורינתים ט"ו 42-51, השנייה לקורינתים י"ב 2-4, השנייה לתסלוניםקים א' 9, יהודה ו', אל העברים ט' 12, י"ב 22-23, הראשונה לפטרוס א' 4, השנייה לפטרוס א' 10-11, ב' 4, ג' 13, התגלות ז' 15, י"ד 13, כ"א 2-4, 10-27, כ"ב 3-5, 15.
- **אהבת האלוהים**; תהילים ק"ג 4, ל"ו 8, מתי י"ח 10, יוחנן ט"ו 13, אל הרומים ה' 5-8, אל הגלטים ב' 20, אל האפסים ב' 4-5, ג' 19, השנייה לתסלוניםקים ב' 16, טיטוס ג' 4.
- **שדים**; מתי ח' 29, י' 1, י"ב 24-30, מרקוס א' 23-24, ה' 8-9, לוקס ח' 29, י' 17-18, הראשונה לקורינתים י' 20, הראשונה לטימותאוס ד' 1.

התאמות נוספות לכתובים

מאת ד"ר ריצ'רד קנט

כאשר אנו מתים הרוח שלנו עוזבת את הגוף, זוהי אמת מהכתובים. הדוגמה המפורסמת ביותר לכך נמצאת ביוחנן י"ט 30, "אמר ישוע: "נשלם" ובהרכינו ראשו מסר את רוחו". אין ספק שישוע מת כפי שתועד ביוחנן י"ט 33. נאמר לנו שישוע שהיה חי ברוח הלך ובישר לאלה שטבעו במבול נח (הראשונה לפטרוס ג' 19).

בנוסף אני נוטה לחשוב ששאל עצמו היה בחווייה על סף מוות אחרי שנסקל על ידי יהודים מאנטיוכיה ואיקוניון (מעשי השליחים י"ד 19). היהודים כעסו מאוד על שאל על שעזב את הסנהדרין והחל ללכת אחרי ישוע. כמעט בוודאות שהם הרגו את שאל, וזו בדרך כלל הייתה התוצאה של סקילה. שאל תיאר את חוויית סף המוות שלו כאילו "נלקח אל הרקיע השלישי". (השנייה לקורינתים י"ב 2).

לבסוף לוקס הרופא מתאר שרוחה של ילדה בת שנים עשרה חזרה אל גופה ובכך קמה לחיים. ישוע נקרא לראות את בתו של יאיר שנפטרה וביקש ששייב אותה לחיים. הסיפור מתועד בלוקס ח' 53-55: "וילעגו לו, כי ידעו כי מתה. ויוציא את־כולם החוצה ויאחז בידה ויקרא לאמר: ילדה, קומי. ותשב רוחה ותקום פתאום". מכאן ניתן ללמוד בבירור שכאשר רוחה של הילדה שבה אל גופה, היא חזרה לחיים. אני מאמין שזהו הסבר הכתובים למקרה של איאן מק'קורמק, שגם רוחו שבה אל גופו אחרי שנפטר.